DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU

Warszawa, dnia 20 czerwca 1938 r.

Nr 17

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

405

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 14 czerwca 1938 r.

o tymczasowym wprowadzeniu w życie postanowień protokołu dodatkowego do konwencji handlowej i nawigacyjnej między Polską a Rumunią z dnia 23 czerwca 1930 r.

Na podstawie art. 52 ust. (2) ustawy konstytucyjnej postanawiam co następuje:

Art. 1. (1) Wprowadza się tymczasowo w życie postanowienia protokołu dodatkowego do konwencji handlowej i nawigacyjnej między Polską a Rumunią z dnia 23 czerwca 1930 r., podpisanego w Bukareszcie dnia 9 lutego 1938 r.

(2) Tekst wspomnianego protokołu dodatkowego zawarty jest w załączniku do rozporządzenia niniejszego.

Art. 2. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrom: Spraw Zagranicznych, Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych.

Art. 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje od dnia 15 czerwca 1938 r.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*

Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

Minister Przemysłu i Handlu: *Antoni Roman*

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: *J. Poniatowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 15 czerwca 1938 r. Nr 41, poz. 336).

Załącznik do rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 czerwca 1938 r. (Dz. Urz. Min. Sk. poz. 405).

Przekład.

PROTOKÓŁ DODATKOWY

do konwencji handlowej i nawigacyjnej między Polską a Rumunią, podpisanej w Warszawie dnia 23 czerwca 1930 r.

Rząd Rzeczypospolitej Polskiej i Rząd Królestwa Rumunii, zgodziwszy się zmienić aneks B do konwencji handlowej i nawigacyjnej między Polską a Rumunią, podpisanej w Warszawie dnia 23 czerwca 1930 r., postanowiły zawrzeć odnośny protokół oraz mianowały w tym celu swoimi pełnomocnikami, a mianowicie:

za Polskę: J. E. P. Mirosława ARCISZEWSKIEGO, Posła Rzeczypospolitej Polskiej,

za Rumunię: J. E. P. Inż. Iona GIGURTU, Ministra Przemysłu i Handlu,

którzy zgodzili się na następujące postanowienia:

1. — Skreśla się niżej wyszczególnione pozycje wymienionego aneksu B:

Poz. taryfy polskiej	Oznaczenie towaru	Cło wwozowe w złotych za 100 kg
ex 5.1.e	cebula od 1 sierpnia do 31 grudnia	10.—
ex 5.1.e	czosnek	15.—
ex 5.5	pomidory od 5 lipca do 15 sierpnia	40.—
ex 5.5	ogórki od 15 czerwca do 31 października	10.—

2. — Protokół niniejszy będzie ratyfikowany i dokumenty ratyfikacyjne wymienione będą w Warszawie w czasie możliwie najkrótszym.

Wejdzie on w życie 30 dnia po dacie wymiany dokumentów ratyfikacyjnych i będzie obowiązywał tak długo jak wspomniana Konwencja.

Sporządzono w dwóch egzemplarzach w Bukareszcie, dnia 9 lutego 1938 r.

Za Rząd Rzeczypospolitej Polskiej:
(—) *M. Arciszewski*

Za Rząd Królestwa Rumunii:
(—) *I. Gigurtu*

406

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 9 maja 1938 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami Spraw Wewnętrznych, Przemysłu i Handlu oraz Sprawiedliwości o zakładach zastawniczych.

Na podstawie art. 89 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 marca 1928 r. o prawie bankowym (Dz. U. R. P. Nr 34, poz. 321) zarządzam co następuje:

I. PRZEPISY OGÓLNE.

§ 1. Zakłady zastawnicze są uprawnione jedynie do udzielania pożyczek na zastaw ruchomości i do przyjmowania ruchomości na przechowanie.

Zakłady zastawnicze mogą ponadto trudnić się, za osobnym zezwoleniem Ministra Skarbu, komisową sprzedażą ruchomości z zachowaniem obowiązujących przepisów, a w szczególności przepisów prawa przemysłowego.

§ 2. Zezwolenia na prowadzenie zakładu zastawniczego udziela Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych według swego uznania po uprzednim zasięgnięciu opinii izby przemysłowo-handlowej o osobach założycieli i o celowości przedsiębiorstwa.

Zezwolenia na trudnienie się przez zakład zastawniczy komisową sprzedażą ruchomości udziela Minister Skarbu.

Zezwolenia na przeniesienie siedziby oraz na otwarcie oddziału zakładu zastawniczego udziela według swego uznania Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

II. TRYB UDZIELANIA ZEZWOLEŃ.

§ 3. Podania o uzyskanie zezwolenia (koncesji) na prowadzenie zakładu zastawniczego, na przeniesienie siedziby oraz na otwarcie oddziału zakładu zastawniczego, jak również na trudnienie się przez zakład komisową sprzedażą ruchomości powinny być składane do Ministerstwa Skarbu.

§ 4. W podaniu o zezwolenie na prowadzenie zakładu zastawniczego należy podać: imiona i nazwiska osób, ubiegających się o zezwolenie, miejsce ich zamieszkania (adres), formę prawną przedsiębiorstwa, wysokość kapitału zakładowego, udział w tym kapitale każdej z osób, ubiegających się o zezwolenie, siedzibę przedsiębiorstwa oraz rodzaj ruchomości, które mają być przyjmowane przez zakład jako zastaw celem zabezpieczenia wydawanych pożyczek. Ponadto należy udowodnić posiadanie kapitału zakładowego co najmniej w wysokości, określonej w § 10.

§ 5. Przed wydaniem dowodu zezwolenia na prowadzenie zakładu zastawniczego lub na otwarcie w Polsce oddziału zagranicznego zakładu zastawniczego Ministerstwo Skarbu wzywa osoby, ubiegające się o zezwolenie, aby w ciągu dwóch miesięcy od doręczenia im wezwania:

1) złożyły w Ministerstwie Skarbu kaucję w wysokości 10% kapitału zakładowego;

2) wpłaciły do jednego z banków państwowych, Banku Polskiego lub za zgodą Ministerstwa Skarbu do jednego z banków, domów bankowych albo do jednej z komunalnych kas oszczędności kwotę, przeznaczoną na kapitał zakładowy, w wysokości nie niższej od określonej w § 10, po potrąceniu kaucji, wpłaconej zgodnie z przepisem punktu 1.

Dowód zezwolenia może być wydany dopiero po dopełnieniu warunków, określonych w ustępie poprzedzającym.

Otwarcie zakładu zastawniczego lub oddziału zakładu zastawniczego zagranicznego może nastąpić dopiero po otrzymaniu dowodu zezwolenia.

§ 6. Przepisy § 5 stosuje się odpowiednio w przypadku zezwolenia na otwarcie oddziału zakładu zastawniczego. Wystarczy jednak wykazanie się z posiadania odpowiedniej dotacji oddziału (§ 10) bez obowiązku wpłacania jej do instytucyj finansowych, wymienionych w pkt 2 ust. 1 § 5.

III. SKŁADANIE, UZUPEŁNIANIE I ZWROT KAUCJI.

§ 7. Kaucja może być złożona:

a) w gotowiźnie;

b) w książeczkach wkładkowych banków oraz w książeczkach oszczędnościowych Pocztowej Kasy Oszczędności i komunalnych kas oszczędności, jeżeli opiewają na okaziciela lub na nazwisko, a płatne są okazicielowi;

c) w papierach państwowych lub przez Państwo gwarantowanych;

d) w listach zastawnych oraz w obligacjach krajowych instytucyj kredytu długoterminowego, posiadających bezpieczeństwo prawne (pupilarne).

Papiery wartościowe, wymienione pod lit. c) i d) ustępu poprzedzającego, mogą być przyjmowane na kaucje według norm, określonych dla kaucyj i wadiów w obwieszczeniach Ministra Skarbu, ogłaszanych w Monitorze Polskim.

§ 8. W razie podwyższenia kapitału zakładowego lub w razie zmniejszenia się kaucji zakład zastawniczy obowiązany jest uzupełnić ją pod rygorem utraty koncesji w terminie, wyznaczonym przez Ministra Skarbu, nie dłuższym jednak niż trzy miesiące.

§ 9. Przedsiębiorstwo ma prawo żądać zwrotu kaucji dopiero po upływie roku od dnia zakończenia przez zakład likwidacji swoich interesów, jeżeli przed upływem tego terminu nie zostaną zgłoszone do Ministerstwa Skarbu roszczenia do zakładu zastawniczego o naprawienie szkód, wynikłych z prowadzenia przedsiębiorstwa.

IV. KAPITAŁ ZAKŁADOWY.

§ 10. Najmniejsza wysokość kapitału zakładowego wynosi dla zakładów zastawniczych:

w Warszawie	zł 250.000.—
w Krakowie, Lwowie, Poznaniu, Katowicach i Łodzi . . .	zł 150.000.—
we wszystkich innych miejscowościach	zł 100.000.—

Każdy oddział zakładu zastawniczego, znajdujący się w miejscowości poza siedzibą zakładu głównego, powinien posiadać dotację z kapitału zakładowego jak samoistne przedsiębiorstwo w wysokości co najmniej stawek, określonych w ustępie poprzedzającym.

Kapitał zakładowy zakładu zastawniczego, posiadającego oddziały, znajdujące się w miejscowości poza siedzibą zakładu głównego, powinien wynosić co najmniej sumę najniższych stawek, przewidzianych dla kapitału zakładowego zakładu głównego i dla dotacyj poszczególnych oddziałów.

Dotacje oddziałów nie mogą być w żadnym przypadku uszczuplane ani bezpośrednio, ani w drodze pośredniego obciążania ich na innych rachunkach.

V. PRZEPISY O PROWADZENIU ZAKŁADÓW ZASTAWNICZYCH.

A. Przechowywanie i ubezpieczanie ruchomości, przyjętych na zastaw, na przechowanie i do komisowej sprzedaży.

§ 11. Zakład zastawniczy jest obowiązany przechowywać zastawy, jak również ruchomości, przyjęte na przechowanie lub do komisowej sprzedaży, ze starannością sumiennego kupca.

Pomieszczenia, w których rzeczy te są przechowywane, powinny posiadać odpowiednie urządzenia, zabezpieczające je od niebezpieczeństwa pożaru, kradzieży oraz uszkodzeń.

§ 12. Każdy przedmiot, przyjęty przez zakład zastawniczy jako zastaw, na przechowanie lub do komisowej sprzedaży, powinien być, po opatrzeniu go numerem identycznym z numerem dowodu zastawniczego bądź dowodu na przyjęcie, przechowywany w składach zakładu w sposób, umożliwiający szybkie jego odszukanie i wyłączający omyłki.

§ 13. Zakłady zastawnicze są obowiązane przedmioty zastawione, oddane na przechowanie lub do komisowej sprzedaży, ubezpieczać od pożaru i kradzieży w tych instytucjach ubezpieczeniowych, na które wyrazi zgodę Ministerstwo Skarbu.

Suma ubezpieczenia powinna odpowiadać sumie ustalonego pomiędzy stronami oszacowania tych przedmiotów.

§ 14. Odpowiedzialność zakładu za szkodę, wynikłą z utraty, ubytku lub uszkodzenia rzeczy, przyjętych na zastaw, na przechowanie lub do komisowej sprzedaży, ocenia się według przepisów prawa powszechnego.

Zakład może w umowie ograniczyć swoją odpowiedzialność z tego tytułu do wysokości ustalonego pomiędzy stronami oszacowania rzeczy. Odpowiedzialność ta nie jest ograniczona ustalonym szacunkiem, jeżeli szkoda wynikła ze złego zamiaru lub rażącego niedbalstwa.

§ 15. Zakładom zastawniczym nie wolno przyjmować na zastaw, na przechowanie lub do komisowej sprzedaży:

1) przedmiotów łatwopalnych;

2) przedmiotów, których wolny obieg jest niedozwolony, w szczególności przedmiotów, należących do uzbrojenia i do ekwipunku wojskowego;

3) przedmiotów, poświęconych służbie bożej;

4) przedmiotów zanieczyszczonych oraz przedmiotów, które wzbudzają podejrzenia, że mogą powodować choroby zakaźne;

5) artykułów spożywczych;

6) przedmiotów, mogących przyczynić się do uszkodzenia innych przedmiotów, przechowywanych w zakładzie.

Zakładom zastawniczym nie wolno, bez względu na rodzaj zastawu, udzielać pożyczek małoletnim, z wyjątkiem małoletnich, upoważnionych do prowadzenia handlu lub upełnoletnionych, jak również małoletnich, posiadających upoważnienie rodziców lub opiekunów.

B. Prowadzenie ksiąg.

§ 16. Zakłady zastawnicze obowiązane są do prowadzenia, oprócz ksiąg handlowych, przepisanych prawem, księgi zastawów (§ 22), księgi składowej zastawów (§ 23), księgi sprzedaży zastawów (§ 48), księgi ruchomości przyjętych na przechowanie (§ 52) oraz, w razie trudnienia się sprzedażą komisową, księgi ruchomości przyjętych do sprzedaży komisowej (§ 59).

Zapisy w księgach zastawów, w księgach składowych zastawów oraz w księgach ruchomości, przyjętych na przechowanie lub do sprzedaży komisowej, powinny być dokonywane w tym samym dniu, w którym rzecz została przez zakład zastawniczy przyjęta, a w księgach sprzedaży zastawów — najpóźniej w dniu następnym po zakończeniu licytacji.

C. Udzielanie pożyczek na zastaw ruchomości.

1. Zawieranie umów zastawniczych.

§ 17. Umowa zastawnicza może być zawarta z podaniem nazwiska zastawcy (zastaw imienny) lub bez podania jego nazwiska (zastaw bezimienny).

§ 18. Zastawy podlegają oszacowaniu przez taksatorów zakładu zastawniczego.

Wartość zastawu ustala się na podstawie porozumienia zastawcy z zakładem zastawniczym.

§ 19. Po oszacowaniu zastawu taksator jest obowiązany sporządzić opis z oznaczeniem co najmniej rodzaju przedmiotów, ich nazwy, ilości lub wagi, wartości według oszacowania, urzędowych cech probierczych, znajdujących się na wyrobach z metali szlachetnych, ilości i rodzaju kamieni drogocennych i, jeżeli to jest możliwe, ich wagi, oraz innych cech, odróżniających je od przedmiotów tego samego rodzaju.

Opis powyższy winien być podpisany przez taksatora, a przy zastawach imiennych — również i przez zastawcę, przy czym imię, nazwisko i adres zastawcy należy wymienić w opisie. Opis powinien posiadać ten sam numer co dowód zastawniczy, wydany na podstawie tego opisu.

§ 20. Na dowód zawarcia umowy zastawniczej zakład zastawniczy obowiązany jest wydać zastawcy dowód zastawniczy, który może być, stosownie do żądania zastawcy, imienny lub bezimienny.

Dowód zastawniczy musi zawierać:

1) numer bieżący zastawu;
2) datę umowy zastawniczej;
3) dokładny opis zastawu (§ 19);
4) wartość zastawu według oszacowania;
5) wysokość udzielonej pożyczki;
6) termin, na jaki pożyczka została udzielona bądź przedłużona;
7) wysokość świadczeń miesięcznych, do jakich zastawca jest obowiązany;
8) wysokość świadczeń, uiszczonych przez zastawcę, i określenie czasu, za jaki je uiszczono;
9) imię i nazwisko oraz dokładny adres zastawcy, jeżeli zastaw jest imienny;
10) wysokość i daty spłat pożyczki;
11) szczególne warunki umowy;
12) podpisy osób, upoważnionych do reprezentowania zakładu.

Ponadto na dowodzie zastawniczym powinny być podane w streszczeniu warunki przyjmowania i zwrotu zastawu, jako też tryb ogłoszeń o licytacjach zastawów, nie wykupionych w terminie.

§ 21. Dowody zastawnicze powinny być wycinane ze specjalnej księgi sznurowej (księgi dowodów zastawniczych), oparafowanej i zaświadczonej przez właściwy urząd skarbowy, w której pozostają grzbiety, zawierające wszystkie dane, uwidocznione w dowodzie zastawniczym.

Poszczególnym zakładom zastawniczym mogą być udzielane przez Ministerstwo Skarbu zezwolenia na sporządzanie dowodów zastawniczych w sposób inny, niż to przewidziano w ustępie poprzedzającym.

§ 22. Zastaw powinien być zapisany w porządku jego przyjęcia do księgi zastawów, oparafowanej i zaświadczonej przez właściwy urząd skarbowy, z podaniem co najmniej następujących szczegółów:

1) numeru bieżącego zastawu, odpowiadającego numerowi dowodu zastawniczego;
2) daty umowy zastawniczej;
3) dokładnego opisu zastawu (§ 19);

4) wartości zastawu według oszacowania (§ 18);
5) wysokości udzielonej pożyczki;
6) terminu, na jaki pożyczka została udzielona bądź przedłużona;
7) wysokości świadczeń miesięcznych, do jakich zastawca jest obowiązany;
8) wysokości świadczeń, uiszczonych przez zastawcę, i czasu, za jaki je uiszczono;
9) imienia i nazwiska oraz dokładnego adresu zastawcy, jeżeli zastaw jest imienny;
10) wysokości i dat spłat pożyczki;
11) szczególnych warunków umowy bądź zastrzeżeń ze strony zastawcy lub sądu;
12) daty wykupu lub sprzedaży zastawu.

Księga zastawów może być prowadzona bądź jako księga oddzielna, bądź też może ona stanowić część księgi dowodów zastawniczych (§ 21).

Poszczególnym zakładom zastawniczym mogą być udzielane przez Ministerstwo Skarbu zezwolenia na dokonywanie powyższych zapisów w sposób odmienny, niż to przewiduje ustęp pierwszy.

§ 23. Zakład zastawniczy jest obowiązany do prowadzenia księgi składowej zastawów, w której mają być wymienione:
1) numer kolejny zastawu;
2) data jego przyjęcia;
3) wartość zastawu według oszacowania;
4) wysokość pożyczki;
5) szczegółowe określenie miejsca przechowania zastawu;
6) data wydania zastawu.

2. Prawa i obowiązki, wynikające z umów zastawniczych.

§ 24. Za zobowiązania z tytułu pożyczki i należności z nią związanych zastawca odpowiada tylko zastawem, złożonym celem zabezpieczenia pożyczki.

§ 25. Umowa zastawnicza powinna być zawarta na ściśle określony czas, nie krótszy jednak niż na jeden miesiąc.

§ 26. Termin zwrotu pożyczki, udzielonej przez zakład zastawniczy, może być przedłużony na ściśle określony czas, nie krótszy jednak niż piętnaście dni. Nowy termin zapłaty powinien być uwidoczniony na dowodzie zastawniczym.

§ 27. Zastaw może być wykupiony i przed upływem oznaczonego terminu. W tym ostatnim przypadku zakład jest obowiązany zwrócić odsetki za okres, pozostały do terminu płatności, oznaczonego w umowie, jeżeli zostały one pobrane z góry i jeżeli wcześniejszy wykup nastąpił nie później niż na piętnaście dni przed terminem płatności. Zakład nie ma jednak obowiązku zwrotu odsetek, pobranych z góry za pierwszy miesiąc po udzieleniu pożyczki.

§ 28. Korzyści majątkowe, dozwolone zakładom zastawniczym przy pożyczkach na zastaw ruchomości, powinny być obliczane od kwoty pożyczki, w żadnym zaś przypadku od wysokości oszacowania zastawu.

Korzyści te mogą być pobierane przez zakłady zastawnicze z dołu lub z góry. Korzyści majątkowe mogą być przy udzielaniu pożyczek bądź przy ich przedłużaniu pobrane z góry za okres nie dłuższy niż trzy miesiące.

Niedozwolone jest równoczesne pobieranie opłat z tytułu przyjęcia rzeczy na przechowanie i z tytułu udzielenia pożyczki na zastaw tej rzeczy.

§ 29. Bieg odsetek i opłat, należnych zakładowi, rozpoczyna się z dniem wydania pożyczki i kończy się z dniem zapłaty bądź z dniem licytacji, na której sprzedano zastaw.

Przy obliczaniu należności zakład zastawniczy może liczyć każde rozpoczęte piętnaście dni za pełne.

§ 30. Za zgodą zakładu zastawniczego zastawca może spłacić zaciągniętą pożyczkę również i w ratach.

§ 31. Zakład zastawniczy jest obowiązany wydać zastaw niezwłocznie po zwrocie dowodu zastawniczego i po uiszczeniu należności zakładu, a mianowicie: niespłaconej pożyczki, odsetek, opłat za oszacowanie, przechowywanie i ubezpieczenie zastawu, oraz, jeżeli zastaw został wystawiony na licytację — kosztów związanych z licytacją i ocechowaniem przedmiotu przez Urząd Probierczy.

§ 32. Przy zastawach imiennych zakłady zastawnicze są obowiązane zbadać identyczność osoby, wykupującej zastaw, z osobą, na którą dowód zastawniczy został wystawiony. Innym osobom zastaw imienny może być wydany tylko w razie, jeżeli wykażą swe uprawnienia do odbioru zastawu.

§ 33. Zakładom zastawniczym nie wolno zaciągać zobowiązań z zabezpieczeniem ich na przyjętych przez siebie zastawach.

§ 34. Dowody zastawnicze imienne mogą być odstępowane tylko w drodze przelewu, sporządzonego z zachowaniem obowiązujących przepisów. O odstąpieniu dowodu zastawniczego imiennego zastawca powinien zawiadomić zakład zastawniczy celem dokonania odpowiednich zapisów w księgach zakładu.

§ 35. Utrata dowodu zastawniczego nie wpływa na wzajemne prawa i obowiązki zakładu zastawniczego i zastawcy.

W razie spłacenia zakładowi zastawniczemu należności z tytułu zaciągniętej pożyczki, zabezpieczonej zastawem (kwoty pożyczki, odsetek i opłat), na który dowód zastawniczy został utracony, zastaw pozostaje w zakładzie jako

rzecz oddana na przechowanie do czasu wykazania przez zastawcę swoich praw do tej rzeczy.

§ 36. Ten, komu zaginął imienny dowód zastawniczy, powinien niezwłocznie zawiadomić o tym zakład zastawniczy i ogłosić o utracie w Monitorze Polskim z podaniem numeru dowodu zastawniczego, opisu zastawu, kwoty zaciągniętej pożyczki, firmy zakładu zastawniczego oraz swojego imienia i nazwiska.

Zakład zastawniczy jest obowiązany zaznaczyć o ogłoszeniu w księdze zastawów oraz, w razie potrzeby, podać osobie uprawnionej numer dowodu zastawniczego i opis zastawu.

Jeżeli w ciągu sześciu miesięcy od daty ogłoszenia o tym w Monitorze Polskim i złożenia zawiadomienia w zakładzie zastawniczym nie będą zgłoszone żadne zastrzeżenia i nie powstaną żadne wątpliwości, zakład zastawniczy ma obowiązek wydania nowego dowodu zastawniczego za uiszczeniem przypadających należności manipulacyjnych.

§ 37. Zakłady zastawnicze obowiązane są przechowywać dowody zastawnicze, zwrócone zakładowi zastawniczemu przy spłacie pożyczki, w ciągu co najmniej dziesięciu lat.

3. Sprzedaż zastawów.

§ 38. W razie nieuiszczenia należności zakładu w ciągu dwóch miesięcy od terminu płatności pożyczki (§ 20 pkt 6 i § 26) zakładowi zastawniczemu służy prawo sprzedaży zastawu przez licytację z zachowaniem w stosunku do przedmiotów z metali szlachetnych obowiązujących przepisów probierczych.

§ 39. Zakład zastawniczy jest obowiązany podać termin rozpoczęcia licytacji zastawów do wiadomości publicznej przez ogłoszenie w Monitorze Polskim, zamieszczone co najmniej na czternaście dni przed dniem licytacji.

W ogłoszeniu w Monitorze Polskim należy wymienić: termin, miejsce i godzinę licytacji oraz nazwę i datę miejscowego pisma codziennego, w którym zostaną ogłoszone numery zastawów, przeznaczonych na licytację.

W wymienionym w ustępie poprzedzającym ogłoszeniu o licytacji, zamieszczonym w jednym z miejscowych pism codziennych, należy podać termin, miejsce i godzinę licytacji oraz numery zastawów, które podlegają sprzedaży na tej licytacji. Ogłoszenie takie powinno się ukazać najpóźniej na siedem dni przed terminem licytacji.

Zakłady zastawnicze nie są obowiązane zawiadamiać zastawców, którym wydano dowody zastawnicze imienne, o dacie płatności pożyczki bądź o dacie licytacji zastawów.

§ 40. Zastawcy, który po ogłoszeniu o licytacji, lecz przed jej odbyciem, zgłosi się do zakładu, zakład zastawniczy jest obowiązany wydać zastaw po otrzymaniu spłaty pożyczki, zaległych odsetek i opłat oraz po zwrocie opłat na rzecz Urzędu Probierczego i kosztów licytacyjnych, przy czym koszty te nie mogą w tym przypadku przekraczać 1% kwoty niespłaconej pożyczki, zabezpieczonej zastawem.

§ 41. Licytację przeprowadza delegowany przez Ministerstwo Skarbu w tym celu przedstawiciel władz skarbowych w obecności przedstawiciela policji państwowej; podczas licytacji może być również obecny przedstawiciel Urzędu Probierczego.

Obowiązkiem delegata skarbowego jest czuwanie, aby licytacja zastawu odbywała się zgodnie z obowiązującymi przepisami, a w szczególności z przepisami prawa bankowego i rozporządzenia niniejszego, obowiązkiem zaś przedstawiciela Urzędu Probierczego — aby zachowane były przepisy probiercze.

Do obowiązków przedstawiciela policji państwowej należy czuwanie nad przestrzeganiem podczas licytacji porządku publicznego.

§ 42. Licytacja zastawu rozpoczyna się od kwoty oszacowania zastawu, ustalonej w umowie zastawniczej. Jeżeli należność zakładu zastawniczego wynosi kwotę wyższą od kwoty oszacowania, licytacja rozpoczyna się od sumy niespłaconej pożyczki, zaległych odsetek i opłat za oszacowanie, przechowywanie i ubezpieczenie zastawu, opłat na rzecz Urzędu Probierczego oraz kosztów licytacyjnych w wysokości, nie przekraczającej 10% kwoty niespłaconej pożyczki.

Jeżeli nie zostanie osiągnięta kwota, od której rozpoczęto licytację, zastaw podlega powtórnej licytacji z zachowaniem przepisów, przewidzianych w §§ 39 i 41.

Powtórna licytacja rozpoczyna się od sumy niespłaconej pożyczki zaległych odsetek i opłat: za oszacowanie, przechowywanie i ubezpieczenie zastawu, opłat na rzecz Urzędu Probierczego oraz kosztów licytacyjnych, które nie mogą przekraczać 10% niespłaconej pożyczki.

Jeżeli zastaw nie będzie sprzedany na licytacji w drugim terminie, zakład zastawniczy może przejąć zastaw na własność.

§ 43. Zakładom zastawniczym ani też członkom władz i urzędnikom tych zakładów nie wolno nabywać zastawów, wystawionych przez te zakłady na sprzedaż.

§ 44. Z codziennego przebiegu licytacji spisuje się protokół z wyszczególnieniem w nim numerów sprzedanych zastawów, kwot niespłaconych pożyczek oraz zaległych odsetek i opłat, kwot uzyskanych z licytacji, jak również imion i nazwisk oraz adresów nabywców.

Protokoły powinny być podpisane przez przedstawiciela zakładu zastawniczego i delegata skarbowego oraz przez przedstawiciela Urzędu Probierczego, jeżeli jest obecny.

§ 45. Koszty publicznej wspólnej sprzedaży zastawów przez licytację rozkłada się na po-

szczególne pożyczki, zabezpieczone zastawami, w stosunku do kwot, uzyskanych ze sprzedaży tych zastawów.

Zakładom zastawniczym nie wolno pobierać tytułem zwrotu kosztów sprzedaży (ogłoszeń i licytacji) kwot, przekraczających 10% ceny sprzedażnej zastawu.

§ 46. Z sumy, uzyskanej z licytacji zastawu, zakład zastawniczy ma prawo potrącić:
1) kwotę niespłaconej pożyczki;
2) wszystkie zaległe odsetki i opłaty za oszacowanie, przechowywanie i ubezpieczenie zastawu;
3) koszty sprzedaży zastawu (ogłoszeń i licytacji) oraz opłaty na rzecz Urzędu Probierczego;
4) opłatę stemplową od sprzedaży licytacyjnej (art. 66 pkt 2 oraz art. 71 ust. 2 ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych — Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr 64, poz. 404) oraz nie uiszczone od zastawu daniny publiczne.

§ 47. Zakład zastawniczy jest obowiązany na żądanie zastawcy podać imię i nazwisko oraz adres nabywcy sprzedanego zastawu według danych, zawartych w protokole licytacji.

§ 48. Zakład zastawniczy obowiązany jest prowadzić księgę sprzedaży zastawów, oparafowaną i zaświadczoną przez właściwy urząd skarbowy.

W księdze tej powinny być wymienione co najmniej:
1) numer zastawu;
2) suma niespłaconej pożyczki;
3) zaległe opłaty na rzecz zakładu zastawniczego;
4) opłaty na rzecz Urzędu Probierczego;
5) daty licytacji (pierwszej i drugiej);
6) kwota, uzyskana z licytacji zastawu;
7) koszty, związane z licytacją zastawu;
8) wysokość nadwyżki, pozostałej z sumy, uzyskanej z licytacji zastawu, po zaspokojeniu należności zakładu;
9) data zwrotu nadwyżki zastawcy bądź data złożenia jej do depozytu.

D. Przyjmowanie ruchomości na przechowanie.

§ 49. Zakład zastawniczy może przyjąć ruchomości na przechowanie tylko wówczas, jeżeli składający przy składaniu rzeczy dołączy opis z oznaczeniem co najmniej rodzaju rzeczy, ich nazwy, ilości lub wagi, urzędowych cech probierczych, znajdujących się na wyrobach z metali szlachetnych, ilości i rodzaju kamieni drogocennych i, jeżeli jest to możliwe, ich wagi oraz innych cech, odróżniających je od przedmiotów tego samego rodzaju. Opis powinien być podpisany przez składającego z wymienieniem jego adresu.

§ 50. Na dowód zawarcia umowy składu zakład zastawniczy jest obowiązany wydać składającemu dowód imienny, w którym należy wymienić:
1) numer bieżący ruchomości, przyjętej na przechowanie;
2) datę umowy składu;
3) dokładny opis ruchomości (§ 49);
4) wartość ruchomości według oszacowania, ustalonego na podstawie wzajemnego porozumienia;
5) czas trwania składu;
6) wysokość świadczeń miesięcznych, do jakich składający jest obowiązany;
7) wysokość świadczeń, uiszczonych przez składającego, i czas, za jaki je uiszczono;
8) imię i nazwisko oraz dokładny adres składającego;
9) podpisy osób, upoważnionych do reprezentowania zakładu.

§ 51. Dowody zawarcia umowy składu powinny być wycinane z księgi sznurowej, oparafowanej i zaświadczonej przez właściwy urząd skarbowy, w której pozostają grzbiety, zawierające wszystkie dane, uwidocznione w dowodzie.

§ 52. Zakład jest obowiązany prowadzić księgę ruchomości, przyjętych na przechowanie, oparafowaną i zaświadczoną przez właściwy urząd skarbowy.

W księdze tej powinny być wymienione:
1) numer bieżący ruchomości, przyjętej na przechowanie, odpowiadający numerowi dowodu zawarcia umowy składu;
2) data umowy składu;
3) dokładny opis ruchomości (§ 49);
4) wartość ruchomości według oszacowania, ustalonego na podstawie wzajemnego porozumienia;
5) czas trwania składu;
6) wysokość świadczeń miesięcznych, do jakich składający jest obowiązany;
7) wysokość świadczeń, uiszczonych przez składającego, i czas, za jaki je uiszczono;
8) imię i nazwisko oraz dokładny adres składającego;
9) data zwrotu przedmiotu;
10) imię i nazwisko oraz adres nabywcy, jeżeli przedmiot został sprzedany w braku zapłaty należności.

Księga ruchomości, przyjętych na przechowanie, może być prowadzona jako księga oddzielna, bądź też może ona stanowić część księgi dowodów zawarcia umowy składu (§ 51).

§ 53. Opłata za przechowanie może być pobierana przy składaniu przedmiotu z góry za czas nie dłuższy jednak niż sześć miesięcy.

Umowa składu może być zawarta bądź przedłużona na okres nie krótszy niż piętnaście dni.

Przy obliczaniu należności za przechowanie zakład zastawniczy może liczyć każde rozpoczęte piętnaście dni za pełne.

§ 54. Odstąpienie dowodu zawarcia umowy składu może nastąpić tylko na podstawie przelewu, sporządzonego z zachowaniem obowiązujących przepisów.

O odstąpieniu dowodu zawarcia umowy składu składający powinien zawiadomić zakład zastawniczy celem dokonania odpowiednich zapisów w księdze ruchomości, przyjętych na przechowanie.

§ 55. W razie utraty dowodu zawarcia umowy składu stosuje się odpowiednio przepisy § 36.

E. Komisowa sprzedaż ruchomości.

§ 56. Zakład zastawniczy może przyjąć ruchomości do komisowej sprzedaży tylko wówczas, jeżeli komitent, oddający rzecz, złoży podpisaną przez siebie deklarację z podaniem dokładnego adresu oraz z wyszczególnieniem warunków, na jakich ruchomości te mają być sprzedane, jako to terminu, do jakiego obowiązuje umowa komisowa, najniższej kwoty, za jaką przedmiot ma być sprzedany, wysokości prowizji komisowej itp.

W deklaracji tej ponadto należy umieścić opis ruchomości z oznaczeniem ich rodzaju, ilości lub wagi, urzędowych cech probierczych, znajdujących się na wyrobach z metali szlachetnych, ilości i rodzaju kamieni drogocennych i, jeżeli jest to możliwe, ich wagi oraz innych cech, odróżniających je od przedmiotów tego samego rodzaju.

§ 57. Na dowód zawarcia umowy komisowej zakład zastawniczy obowiązany jest wydać dowód imienny, w którym należy wymienić:

1) numer porządkowy;
2) datę umowy komisu;
3) dokładny opis ruchomości (§ 56);
4) wartość ruchomości według oszacowania, ustalonego na podstawie wzajemnego porozumienia;
5) istotne warunki umowy;
6) imię i nazwisko oraz dokładny adres komitenta;
7) podpisy osób, upoważnionych do reprezentowania zakładu.

§ 58. Dowody, wymienione w paragrafie poprzedzającym, powinny być wycinane z księgi sznurowej, oparafowanej i zaświadczonej przez właściwy urząd skarbowy, w której pozostają grzbiety, zawierające wszystkie dane, uwidocznione w dowodzie.

§ 59. W razie trudnienia się komisową sprzedażą ruchomości zakład zastawniczy jest obowiązany prowadzić księgę ruchomości, przyjętych do komisowej sprzedaży, oparafowaną i zaświadczoną przez właściwy urząd skarbowy.

W księdze tej powinny być wymienione:

1) numer porządkowy, odpowiadający numerowi dowodu zawarcia umowy komisowej;
2) data umowy komisu;
3) dokładny opis ruchomości;
4) wartość ruchomości według oszacowania, ustalonego na podstawie wzajemnego porozumienia;
5) istotne warunki umowy;
6) imię i nazwisko oraz dokładny adres komitenta;
7) data sprzedaży i kwota, osiągnięta ze sprzedaży;
8) data wypłaty kwoty należnej osobie, która dała zlecenie, lub data zwrotu przedmiotu;
9) wysokość prowizji, przypadającej na rzecz zakładu;
10) imię, nazwisko i adres nabywcy.

Księga ruchomości, przyjętych do komisowej sprzedaży, może być prowadzona bądź jako księga oddzielna, bądź też może ona stanowić część księgi dowodów zawarcia umowy komisowej.

§ 60. Zastawca może powierzyć zakładowi zastawniczemu za jego zgodą sprzedaż zastawu z wolnej ręki, jeżeli zakład zastawniczy uprawniony jest do dokonywania komisowej sprzedaży ruchomości.

Zlecenie takie powinno być sporządzone piśmiennie, przy czym w zleceniu zastawca powinien wyraźnie określić warunki, na jakich sprzedaż zostaje zlecona, w szczególności kwotę, za jaką zakład zastawniczy upoważniony jest zastaw sprzedać, wysokość prowizji dla zakładu i termin ostateczny sprzedaży.

VI. BILANSE I SPRAWOZDANIA.

§ 61. Rokiem obrotowym zakładu zastawniczego jest rok kalendarzowy.

Zakład jest obowiązany na 31 marca, 30 czerwca, 30 września i 31 grudnia każdego roku sporządzać bilans surowy przedsiębiorstwa według wzoru, ustalonego przez Ministra Skarbu, oraz ogłosić ten bilans najpóźniej w ciągu miesiąca, licząc od powyższych terminów, w jednym z miejscowych pism codziennych.

Bilans roczny winien być sporządzony w ciągu trzech miesięcy po upływie roku obrotowego; z upływem następnych dwóch miesięcy bilans roczny winien być zatwierdzony, jeżeli chodzi o osoby prawne, przez naczelny organ władz zakładu. Bilans ten powinien być ogłoszony w ciągu dni piętnastu w dzienniku urzędowym „Monitor Polski" oraz w jednym z miejscowych pism codziennych.

Bilanse miesięczne co miesiąc, a bilans roczny bezpośrednio po zatwierdzeniu zakład powinien przedstawić Ministerstwu Skarbu; bilanse te powinny być sporządzone według wzoru, ustalonego przez Ministra Skarbu.

Oddziały zagranicznych zakładów zastawniczych, uprawnione do działalności na obszarze Państwa Polskiego, powinny, niezależnie od ogłaszania bilansów tych oddziałów, ogłaszać również bilanse roczne swych instytucyj centralnych.

§ 62. Opłata za poświadczenie i oparafowanie przez władzę skarbową ksiąg, przewidzianych w rozporządzeniu niniejszym, wynosi zł 5 od każdej księgi.

VII. PRZEPISY KOŃCOWE.

§ 63. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1939 r.

Z dniem wejścia w życie rozporządzenia niniejszego tracą moc obowiązującą wszelkie przepisy w przedmiotach, unormowanych w rozporządzeniu niniejszym, a w szczególności przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 21 grudnia 1927 r. o przemyśle zastawniczym (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr 8, poz. 57).

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 15 czerwca 1938 r. Nr 41, poz. 337).

407

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 9 maja 1938 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami Spraw Wewnętrznych i Sprawiedliwości o zakładach zastawniczych komunalnych kas oszczędności.

Na podstawie art. 29 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o komunalnych kasach oszczędności (Dz. U. R. P. Nr 95, poz. 860) zarządzam co następuje:

§ 1. Zakłady zastawnicze komunalnych kas oszczędności są uprawnione jedynie do udzielania pożyczek na zastaw ruchomości i do przyjmowania ruchomości na przechowanie.

Zakłady zastawnicze komunalnych kas oszczędności mogą ponadto trudnić się, za osobnym zezwoleniem Ministra Skarbu, komisową sprzedażą ruchomości z zachowaniem obowiązujących przepisów, a w szczególności przepisów prawa przemysłowego.

§ 2. Zezwolenia na prowadzenie przez komunalną kasę oszczędności zakładu zastawniczego udziela Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

Zezwolenia na trudnienie się przez zakład zastawniczy komunalnej kasy oszczędności komisową sprzedażą ruchomości udziela Minister Skarbu.

§ 3. Podania o zezwolenie na prowadzenie zakładu zastawniczego, jak również na trudnienie się przez zakład komisową sprzedażą ruchomości, komunalna kasa oszczędności składa do Ministerstwa Skarbu.

Do podania należy dołączyć uchwałę organu stanowiącego związku założycielskiego.

§ 4. Uchwała związku założycielskiego powinna ustalić siedzibę zakładu lub jego oddziału, wysokość dotacji na kapitał obrotowy oraz rodzaj ruchomości, które mają być przyjmowane przez zakład jako zastaw celem zabezpieczenia wydawanych pożyczek.

§ 5. Nie podniesione przez zastawców w ciągu lat dziesięciu nadwyżki uzyskane z licytacji zastawu, jakie pozostaną po zaspokojeniu należności zakładu zastawniczego, przechodzą na rzecz instytucyj dobroczynnych, wskazanych przez wydział wojewódzki (izbę wojewódzką).

§ 6. Do zakładów zastawniczych komunalnych kas oszczędności stosuje się odpowiednio przepisy §§ 11 — 60 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 9 maja 1938 r., wydanego w porozumieniu z Ministrami Spraw Wewnętrznych, Przemysłu i Handlu oraz Sprawiedliwości o zakładach zastawniczych (Dz. U. R. P. Nr 41, poz. 337).

§ 7. Księgi handlowe zakładów zastawniczych komunalnych kas oszczędności powinny być prowadzone zgodnie z art. 41 i 42 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o komunalnych kasach oszczędności (Dz. U. R. P. Nr 95, poz. 860).

Oparafowanie ksiąg handlowych, o których mowa w ustępie poprzedzającym, oraz ksiąg specjalnych, do których prowadzenia są obowiązane zakłady zastawnicze komunalnych kas oszczędności w myśl § 6 rozporządzenia niniejszego, dokonywa właściwy związek komunalnych kas oszczędności.

§ 8. Rokiem obrotowym zakładu zastawniczego jest rok obrotowy właściwej komunalnej kasy oszczędności.

Zakłady zastawnicze są obowiązane bilanse zamknięcia oraz rachunki strat i zysków sporządzać według wzorów, ustalonych przez Ministerstwo Skarbu.

Bilanse zakładów zastawniczych powinny być sporządzane w sposób i w terminach, przewidzianych dla komunalnych kas oszczędności.

Bilanse roczne wraz z rachunkami strat i zysków powinny być nadsyłane do Minister-

stwa Skarbu i Ministerstwa Spraw Wewnętrznych niezwłocznie po zatwierdzeniu ich przez właściwe władze zakładów.

Surowe bilanse kwartalne powinny być sporządzane według wzoru, ustalonego przez Ministerstwo Skarbu, i nadsyłane do Ministerstwa Skarbu i Ministerstwa Spraw Wewnętrznych napóźniej do dnia 15 następnego miesiąca.

§ 9. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1939 r.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 15 czerwca 1938 r. Nr 41, poz. 338).

408

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 20 maja 1938 r.

o utworzeniu Posterunku Celnego w Załuczu.

Na podstawie art. 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnym (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610) zarządzam co następuje:

§ 1. W okręgu administracyjnym Dyrekcji Ceł we Lwowie tworzy się Posterunek Celny w Załuczu.

§ 2. Do zakresu działania Posterunku Celnego w Załuczu należy odprawa celna osób i ich środków lokomocji, dokonywana w czasie obowiązującym graniczne urzędy celne, ustanowione przy drogach kołowych.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 15 czerwca 1938 r. Nr 41, poz. 339).

409

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 8 czerwca 1938 r.

o utworzeniu Urzędu Celnego w Landwarowie.

Na podstawie art. 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnym (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610) zarządzam co następuje:

§ 1. W okręgu administracyjnym Dyrekcji Ceł w Warszawie ustanawia się przy drodze celnej na linii kolejowej Landwarów — Zawiasy — Vievis — Kaunas graniczny Urząd Celny w Landwarowie.

§ 2. Urzędowi celnemu w Landwarowie nadaje się uprawnienia urzędu celnego I klasy.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 15 czerwca 1938 r.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 15 czerwca 1938 r. Nr 41, poz. 340).

410

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 11 maja 1938 r.

o przyrównaniu we Francji niektórych dni powszednich do ustawowych dni świątecznych zgodnie z konwencją z dnia 19 marca 1931 r. w sprawie jednolitej ustawy o czekach.

Podaje się niniejszym do wiadomości, zgodnie z komunikatem Sekretarza Generalnego Ligi Narodów, że na podstawie art. 27 załącznika II do konwencji w sprawie jednolitej ustawy o czekach, podpisanej wraz z protokołem i dwoma załącznikami w Genewie dnia 19 marca 1931 r. (Dz. U. R. P. z 1937 r. Nr 26, poz. 181) i zgodnie z oświadczeniem Rządu Francuskiego przy złożeniu dokumentu ratyfikacyjnego powyższej konwencji (Dz. U. R. P. z 1937 r. Nr 26, poz. 182), Rząd Francuski powiadomił Sekretarza Generalnego Ligi Narodów w dniu 19 października 1937 r., że żadna wpłata jakiegokolwiek rodzaju z tytułu walorów, przekazu, cze-

ku, rachunku bieżącego, zdeponowania funduszów papierów wartościowych itp. nie może być wymagana ani żaden protest nie może być sporządzony we Francji w sobotę i w poniedziałek każdego tygodnia, które to dnie dla tych czynności wyłącznie, przyrównane są do ustawowych dni świątecznych.

Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 1 czerwca 1938 r. Nr 38, poz. 325).

411

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 11 maja 1938 r.

o uchyleniu przez Francję jednego z zastrzeżeń zgłoszonych przy przystąpieniu do konwencji z dnia 7 czerwca 1930 r. w sprawie jednolitej ustawy o wekslach trasowanych i własnych.

Podaje się niniejszym do wiadomości, zgodnie z komunikatem Sekretarza Generalnego Ligi Narodów, że Rząd Francuski powiadomił Sekretarza Generalnego Ligi Narodów w dniu 19 października 1937 r., iż zgłoszone przy przystąpieniu do konwencji w sprawie jednolitej ustawy o wekslach trasowanych i własnych, podpisanej wraz z protokołem i dwoma załącznikami w Genewie dnia 7 czerwca 1930 r. (Dz. U. R. P. z 1937 r. Nr 26, poz. 175) zastrzeżenie, dotyczące skorzystania z postanowień art. 5 załącznika II tej konwencji, zostaje uchylone.

Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 1 czerwca 1938 r. Nr 38, poz. 326).

412

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 2 czerwca 1938 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami Sprawiedliwości oraz Przemysłu i Handlu w sprawie odebrania koncesji i likwidacji Domu Bankowego pod firmą „Dom Bankowy H. i A. Gruendlinger we Lwowie".

Na podstawie art. 99 ust. 1 pkt 4 oraz ustęp ostatni rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 marca 1928 r. o prawie bankowym (Dz. U. R. P. Nr 34, poz. 321) zarządzam co następuje:

Odbiera się Hermanowi Gruendlingerowi i Adolfowi Gruendlingerowi koncesję na prowadzenie domu bankowego pod firmą „Dom Bankowy H. i A. Gruendlinger we Lwowie" oraz zarządza się likwidację tego przedsiębiorstwa.

Zarządzenie niniejsze jest ostateczne w administracyjnym toku instancyj.

za Ministra Skarbu:
(—) *K. Morawski*,
Podsekretarz Stanu.

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 9 czerwca 1938 r. Nr 130, poz. 224).

413

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 9 czerwca 1938 r.

w sprawie organizacji Gabinetu Ministra i Departamentu Ogólnego Ministerstwa Skarbu.

Na zasadzie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 sierpnia 1926 r. w sprawie zasad organizacji i urzędowania Ministerstw (Monitor Polski Nr 203, poz. 578) oraz uchwał Rady Ministrów z dnia 27 stycznia 1932 r. w sprawie statutu organizacyjnego Ministerstwa Skarbu (Monitor Polski Nr 32, poz. 38) i z dnia 9 listopada 1935 r. w sprawie utworzenia w Ministerstwie Skarbu Gabinetu Ministra (Monitor Polski Nr 266, poz. 332) zarządzam co następuje:

§ 1.

Gabinet Ministra obejmuje sprawy wynikające ze stosunku Ministra do Izb Ustawodawczych, Prezesa Rady Ministrów i Rady Ministrów, sprawy związane z ustalaniem zasad ogólnej polityki Ministra, koordynacją prac ustawodawczych, sprawy prasy i propagandy, oraz nadzoru nad przedsiębiorstwami państwowymi i mieszanymi.

Gabinet Ministra dzieli się na 5 Wydziałów: 1) Prezydialny, 2) Ekonomiczny, 3) Prawny, 4) Wojskowy, 5) Inspekcji Przedsiębiorstw Państwowych i Mieszanych.

Wydział 1 Prezydialny załatwia sprawy:

a) wynikające ze stosunku Ministra Skarbu do Izb Ustawodawczych, Prezesa Rady Ministrów i Rady Ministrów,

b) o charakterze społecznym i politycznym,

c) prasy i propagandy,

d) należące do właściwości Gabinetu — a nie objęte kompetencją innych wydziałów.

Wydział 2 Ekonomiczny:

a) opracowuje materiały do wytycznych ogólnej polityki gospodarczej Ministerstwa Skarbu,

b) przygotowuje materiały i wnioski na Komitet Ekonomiczny Ministrów,

c) współdziała w układaniu i realizacji planu inwestycji z funduszów publicznych,

d) uzgadnia prace poszczególnych departamentów w zakresie zagadnień komunalnych.

Wydział 3 Prawny:

a) opiniuje pod względem prawnym projekty ustaw, dekretów i rozporządzeń opracowanych przez departamenty Ministerstwa, oraz akty prawne, przeznaczone do ogłoszenia w Dzienniku Ustaw R. P., Monitorze Polskim i Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu,

b) koordynuje prace Ministerstwa Skarbu związane z uzgadnianiem projektów ustaw, dekretów i rozporządzeń opracowanych przez inne Ministerstwa i opiniuje projekty te ze stanowiska prawnego.

Do Wydziału 3 należy Redakcja Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu.

Wydział 4 Wojskowy załatwia w porozumieniu z właściwymi departamentami sprawy związane z obroną Państwa, sprawy obrony przeciwlotniczej i przeciwgazowej obiektów i instytucyj podległych lub nadzorowanych przez Ministra Skarbu.

Wydział 5 Inspekcji Przedsiębiorstw państwowych i mieszanych załatwia sprawy:

a) tworzenia, nabywania, wydzierżawiania i zbywania przedsiębiorstw państwowych, jak również udziałów Państwa w przedsiębiorstwach prywatnych, podnoszenia ich kapitału zakładowego i zaciągania przez nie zobowiązań finansowych,

b) bilansów tych przedsiębiorstw,

c) współdziałania z właściwymi departamentami w zakresie spraw dotyczących przedsiębiorstw państwowych mieszanych, załatwianych przez te departamenty.

Wydział 5 współdziała z Biurem Personalnym przy załatwianiu spraw osobowych delegatów Ministerstwa do przedsiębiorstw.

§ 2.

Departament I Ogólny obejmuje sprawy organizacji władz, urzędów, przedsiębiorstw, zakładów oraz instytucyj i organów wykonawczych, podległych Ministrowi Skarbu, ich sprawy budżetowe i gospodarcze. sprawy karne skarbowe, sprawy likwidacyjne, sprawy emerytur i rent, sprawy ochrony skarbowej, a nadto uzgadnia i załatwia w porozumieniu z właściwymi departamentami sprawy wynikające ze stosunku Ministra do Najwyższej Izby Kontroli oraz załatwia sprawy nie należące do kompetencji innych departamentów.

Departament I Ogólny czuwa nad stanem inspekcji i koordynuje działalność podległych mu inspektorów, którzy w zakresie czynności należących do poszczególnych departamentów otrzymują instrukcje od tych departamentów.

Departament I Ogólny dzieli się na 5 wydziałów: 1) Organizacyjny, 2) Budżetowo - Gospodarczy, 3) Karny Skarbowy, 4) Likwidacyjny, 5) Emerytur i Rent.

W skład Departamentu I Ogólnego wchodzi ponadto Inspektorat Główny Ochrony Skarbowej utworzony zarządzeniami Ministra Skarbu z dnia 26 sierpnia 1936 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 23, poz. 711) i z dnia 9 czerwca 1937 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 17, poz. 570).

Wydział 1 Organizacyjny załatwia sprawy: związane z organizacją i trybem urzędowania Ministerstwa Skarbu oraz podległych Ministrowi władz, urzędów, instytucyj i organów wykonawczych, sprawy podziału administracyjnego, dotyczące usprawnienia metod pracy i oszczędnościowe, rejestruje, uzgadnia i załatwia korespondencję z Najwyższą Izbą Kontroli, oraz załatwia sprawy nie należące do innych departamentów.

Ponadto obejmuje sekretariaty Ministra i Podsekretarzy Stanu, Kancelarię Główną i Bibliotekę Ministerstwa.

Wydział 2 Budżetowo - Gospodarczy załatwia sprawy:

a) układania i wykonywania budżetu Ministerstwa Skarbu w porozumieniu z Departamentem III oraz nadzoru administracyjnego w tym zakresie,

b) budowy, remontu i zarządu gmachów administracji skarbowej,

c) środków lokomocji władz i urzędów skarbowych,

d) przetargów, dostaw i zaopatrzeń materiałowych,

e) administracji znaków wartościowych,

f) prowadzenia rachunkowości.

Do Wydziału Budżetowo - Gospodarczego należy ponadto Rachuba oraz administracja Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu.

Wydział 3 Karny Skarbowy załatwia sprawy:

a) ustawodawstwa karnego skarbowego,

b) nadzoru nad stosowaniem przepisów prawa karnego skarbowego,

c) orzecznictwa w sprawach karnych skarbowych,

d) obrony interesów Skarbu Państwa w postępowaniu karnym skarbowym przed władzami sądowymi,

e) przyznawania nagród za wykrywanie przestępstw karnych skarbowych,

f) lustracji działów karnych władz skarbowych I i II instancji.

Wydział 4 Likwidacyjny załatwia sprawy:

a) likwidacji stosunków majątkowych, wynikłych z dawnej przynależności ziem Rzeczypospolitej Polskiej do państwa rosyjskiego, niemieckiego i austriackiego,

b) likwidacji roszczeń przejętych po państwach wymienionych pod a),

c) związane z działalnością Komitetów Likwidacyjnych i Komisji Likwidacyjnej.

Wydział 5 Emerytur i Rent obejmuje sprawy:

a) ustawodawstwa, nadzoru, orzecznictwa, statystyki i budżetu w zakresie zaopatrzeń emerytalnych wszystkich funkcjonariuszów państwowych, osób wojskowych i ich rodzin,

b) orzecznictwa i nadzoru w zakresie zaopatrzeń emerytalnych pracowników monopolów oraz przedsiębiorstw: „Lasy Państwowe" i „Polska Poczta, Telegraf i Telefon" i ich rodzin,

c) orzecznictwa i nadzoru w zakresie zaopatrzeń pieniężnych inwalidów wojennych i wojskowych, tudzież osób pozostałych po inwalidach, po poległych, zmarłych i zaginionych w związku ze służbą wojskową,

d) orzecznictwa w zakresie zaopatrzeń b. skazańców politycznych i osób po nich pozostałych, uczestników walk o niepodległość i osób po nich pozostałych, weteranów powstań narodowych i wdów po tych weteranach, wyjątkowych zaopatrzeń, pensyj orderu „Virtuti Militari" i „Krzyża Zasługi za Dzielność".

Nadto sprawuje nadzór nad Państwowym Zakładem Emerytalnym (§ 52, 53 Statutu Państwowego Zakładu Emerytalnego Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr 31, poz. 276).

Inspektorat Główny Ochrony Skarbowej załatwia sprawy związane z kierownictwem akcji ścigania i dochodzenia przestępstw w dziedzinie podatków bezpośrednich, akcyz i monopolów skarbowych, oraz obrotu pieniężnego.

§ 3.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 15 czerwca 1938 r.

Minister Skarbu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

414

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 18 czerwca 1938 r.

w sprawie organizacji Biura Personalnego Ministerstwa Skarbu.

Na zasadzie § 2 uchwały Rady Ministrów z dn. 27 stycznia 1932 r. w sprawie statutu organizacyjnego Ministerstwa Skarbu (Monitor Polski Nr 32, poz. 38) zarządzam co następuje:

§ 1.

Do zakresu działania Biura Personalnego Ministerstwa Skarbu należą sprawy osobowe i organizacyjno - osobowe Ministerstwa, oraz podległych Ministrowi władz, urzędów, przedsiębiorstw, zakładów oraz instytucyj i organów wykonawczych podległych Ministrowi Skarbu, sprawy etatów, doboru i szkolenia personelu.

§ 2.

Dyrektor Biura Personalnego uzgadnia wszystkie sprawy całego działu Ministerstwa Skarbu z wytycznymi ogólnej polityki organizacyjno-osobowej Ministerstwa Skarbu i Prezydium Rady Ministrów.

§ 3.

Dobór oraz szkolenie personelu urzędniczego administracji skarbowej należy do Biura Personalnego. Celem zapewnienia odpowiednim Departamentom Ministerstwa i władzom drugiej instancji wpływu na dobór i ocenę kwalifikacyj personelu urzędniczego ze stanowiska fachowego, Dyrektor Biura Personalnego zasięga ich opinii przy doborze fachowego personelu urzędniczego oraz w sprawach organizacyjnych.

Opinie te są wiążące dla Biura Personalnego, o ile zawierają dyskwalifikację fachową kandydata.

§ 4.

Przy referowaniu Ministrowi Skarbu spraw należących do zakresu działania Biura Personalnego, należy przedstawić stanowisko zainteresowanych dyrektorów departamentów względnie władz drugiej instancji.

§ 5.

Dysponowanie całym personelem działu Ministerstwa Skarbu należy do kompetencji Ministra Skarbu, którego organem pracy jest Biuro Personalne.

Minister może przekazać część kompetencji Biura Personalnego władzom bezpośrednio podległym Ministerstwu.

§ 6.

W razie nieobecności Ministra i zastępującego Ministra Podsekretarza Stanu, prawo pod-

pisu w nagłych sprawach osobowych zastrzeżonych jego decyzji przysługuje Dyrektorowi Departamentu I Ogólnego Ministerstwa Skarbu. Minister może upoważnić Dyrektora Biura Personalnego do stałego podpisywania w jego imieniu niektórych aktów w sprawach personalnych.

§ 7.

Biuro Personalne dzieli się na następujące Referaty:

1) Osobowy, 2) Organizacyjno-ewidencyjny i 3) Prawno-dyscyplinarny.

Biuro Personalne prowadzi odrębną kancelarię.

Kierownicy Referatów podlegają Dyrektorowi Biura Personalnego. Zastępcę Dyrektora Biura Personalnego wyznacza Minister Skarbu.

§ 8.

Referat Osobowy załatwia sprawy: osobowe urzędników i funkcjonariuszów niższych Ministerstwa, władz, instytucyj, zakładów i przedsiębiorstw podlegających Ministrowi Skarbu, sprawy wynikające z przepisów o służbie państwowej, o uposażeniu, dietach i kosztach podróży, o orderach i odznaczeniach lub z przepisów, dotyczących nadzoru Ministra Skarbu nad instytucjami oraz sprawy doboru i szkolenia personelu.

§ 9.

Referat Organizacyjno-ewidencyjny ustala stany (etaty) osobowe oparte na organizacji, budżecie i faktycznych potrzebach, współdziała w układaniu preliminarzy wydatków osobowych, prowadzi statystykę i ewidencję funkcjonariuszów, zbiory dokumentów funkcjonariuszów Ministerstwa Skarbu oraz sprawuje nadzór nad kancelarią Biura Personalnego.

§ 10.

Referat Prawno - dyscyplinarny załatwia sprawy w zakresie osobowym i dyscyplinarnym:

a) wynikające z naruszenia obowiązków służbowych, b) opiniuje ze stanowiska prawnego projekty ustaw, dekretów i rozporządzeń, c) opracowuje orzeczenia Ministerstwa, d) prowadzi obronę prawną przed Najwyższym Trybunałem Administracyjnym, e) przygotowuje zarządzenia w sprawie wykonania wyroków Najwyższego Trybunału Administracyjnego.

§ 11.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 18 czerwca 1938 r.

Równocześnie traci moc obowiązującą zarządzenie Ministra Skarbu z dnia 16 sierpnia 1935 r. w sprawie organizacji Biura Personalnego Ministerstwa Skarbu (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 25, poz. 554).

Minister Skarbu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

415

POSTANOWIENIE MINISTRA PRZEMYSŁU I HANDLU

w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wojskowych i Skarbu

z dnia 4 czerwca 1938 r.

w sprawie ulg dla przedsiębiorstwa Francuskie Towarzystwo Akcyjne „Perun" Spółka Akcyjna.

Na podstawie art. 9 ust. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. w sprawie ulg dla przedsiębiorstw przemysłowych i komunikacyjnych (Dz. U. R. P. z r. 1928 Nr 36, poz. 329 i z r. 1933 Nr 18, poz. 118) oraz § 1 rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wojskowych i Skarbu z dn. 14 marca 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr 25, poz. 152) — ustala się, że przedsiębiorstwu Francuskie Towarzystwo Akcyjne „Perun" Spółka Akcyjna przysługuje prawo do ulg przewidzianych w art. 6 (z wyłączeniem ustępu końcowego) powołanego rozporządzenia z dnia 22 marca 1928 r., w odniesieniu do nakładów wymienionych w zobowiązaniu przedsiębiorstwa z dnia 22 czerwca 1933 r., złożonym zgodnie z pkt 2 i 3 art. 1 tegoż rozporządzenia.

Ulgi powyższe w zakresie państwowego podatku przemysłowego (art. 6 pkt 3 powołanego rozporządzenia z dn. 22 marca 1928 r.) nie będą zastosowane w odniesieniu do ewentualnej działalności wytwórczej innego rodzaju, niż określona w § 1 cyt. rozporządzenia z dnia 14 marca 1931 r.

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *Antoni Roman.*

Minister Spraw Wojskowych:
(—) w z. *Litwinowicz.*

Minister Skarbu:
(—) w z. *K. Morawski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 11 czerwca 1938 r. Nr 132, poz. 230).

416

OBWIESZCZENIE URZĘDU DŁUGÓW PAŃSTWA

z dnia 1 czerwca 1938 r.

w sprawie wylosowanych numerów obligacji serii II 4% państwowej renty złotej.

Podaje się do wiadomości, że zgodnie z § 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 1 czerwca

1937 r. o wypuszczeniu II serii 4% państwowej renty złotej (Dz. U. R. P. Nr 43, poz. 342) zostało w dniu 1 czerwca 1938 r. wylosowanych do umorzenia 21 obligacji po 10.000 zł w złocie każda, na ogólną sumę nominalną 210.000 zł w złocie, oznaczonych następującymi numerami:

nnr 107	nnr 1313	nnr 1914	nnr 4353
111	1421	2731	4356
627	1469	3216	4374
645	1701	3329	4429
777	1739	4175	4729
1024			

Dyrektor Urzędu Długów Państwa:
(—) *Dr Jakubowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 9 czerwca 1938 r. Nr 130, poz. 223).

417

OBWIESZCZENIE URZĘDU DŁUGÓW PAŃSTWA

z dnia 3 czerwca 1938 r.

w sprawie wylosowanych Bonów Funduszu Inwestycyjnego.

Podaje się do wiadomości, że na podstawie art. 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o Funduszu Inwestycyjnym (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 636) i § 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 listopada 1933 r. o wypuszczeniu Bonów Funduszu Inwestycyjnego (Dz. U. R. P. Nr 89, poz. 694) zostały w drodze losowania w okresie czasu od 5 do 25 maja 1938 r. umorzone we wszystkich 10 seriach, wypuszczonych na podstawie wyżej powołanego rozporządzenia Ministra Skarbu, następujące numery Bonów Funduszu Inwestycyjnego:

nnr	data wylosowania	nnr	data wylosowania
1887	5.V. 1938 r.	29532	12.V. 1938 r.
2074	5 „ „	30057	25 „ „
6435	19 „ „	30438	25 „ „
7507	5 „ „	32600	19 „ „
8116	12 „ „	33399	25 „ „
9688	19 „ „	34940	12 „ „
9916	12 „ „	35395	5 „ „
12186	19 „ „	35948	25 „ „
14536	5 „ „	36954	19 „ „
22217	19 „ „	37472	5 „ „
22357	25 „ „	37685	12 „ „
24734	25 „ „	38294	5 „ „
25074	19 „ „	38459	25 „ „
25368	12 „ „	39480	12 „ „

Dyrektor Urzędu Długów Państwa:
(—) *Dr Jakubowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 10 czerwca 1938 r. Nr 131, poz. 227).

418

OBWIESZCZENIE PRZEWODNICZĄCEGO Rady Spółdzielczej

z dnia 8 czerwca 1938 r.

w sprawie przedłużenia mocy obowiązującej tabeli opłat stałych, pobieranych od spółdzielni niezwiązkowych na rzecz Rady Spółdzielczej.

(Uchwała Rady Spółdzielczej z dnia 18 marca 1938 r.).

Na podstawie art. 62 ust. 3, 119 oraz 117 p. 3 ustawy z dnia 29 października 1920 r. o spółdzielniach (Dz. U. R. P. Nr 55, poz. 495 z dnia 27 czerwca 1934 r.) — Rada Spółdzielcza na posiedzeniu w dniu 18 marca 1938 r. uchwaliła co następuje:

„Moc obowiązującą tabeli opłat stałych, pobieranych od spółdzielni niezwiązkowych na rzecz Rady Spółdzielczej — stanowiącej załącznik do obwieszczenia Przewodniczącego Rady Spółdzielczej z dnia 7 kwietnia 1937 r. (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 10, poz. 327) — przedłuża się do dnia 31 marca 1939 roku".

Przewodniczący Rady Spółdzielczej:
(—) *Dr Całkosiński.*

419

OKÓLNIK MINISTRA SKARBU

z dnia 9 czerwca 1938 r.

L. B. P. 7290/Org./38

w sprawie podziału czynności w Ministerstwie Skarbu.

Do

Panów Dyrektorów Departamentów, Pana Dyrektora Państwowego Urzędu Kontroli Ubezpieczeń, Pana Komendanta Straży Granicznej, Pana Prezesa Prokuratorii Generalnej R. P., Panów Dyrektorów Monopolów, Pana Dyrektora Urzędu Długów Państwa, Pana Dyrektora Mennicy Państwowej, Pana Przewodniczącego Rady Spółdzielczej, Pana Przewodniczącego Głównej Komisji Klasyfikacyjnej.

Uchylając zarządzenie z dnia 7 stycznia 1937 r. L. B. P. 15001/36 w sprawie podziału czynności w Ministerstwie Skarbu zarządzam co następuje:

1. Bezpośredniemu memu nadzorowi podlegają agendy następujących jednostek: Gabinetu Ministra, Departamentu Ogólnego, Biura

Personalnego, Departamentu Obrotu Pieniężnego i Prokuratorii Generalnej R. P.

2. Wyznaczam moim zastępcą Podsekretarza Stanu p. Kajetana Morawskiego.

Ponadto podlegać mu będą sprawy związane z pracami Komitetu Ekonomicznego Ministrów, sprawy ogólno gospodarcze, wszystkie sprawy mające związek z problemami ogólno rolniczymi oraz Departament Ceł, Podatków i Opłat, Akcyz i Monopolów, Państwowy Urząd Kontroli Ubezpieczeń, Rada Spółdzielcza i Straż Graniczna.

3. Podsekretarzowi Stanu p. Dr Tadeuszowi Grodyńskiemu podlegać będzie Departament Budżetowy, wszelkie związane z tym Departamentem sprawy kasowe i rachuby, Państwowy Zakład Emerytalny, Wydział Emerytur i Rent, wszystkie sprawy, dotyczące budżetu i wydatków Państwa oraz Komisarz Oszczędnościowy, powołany w ramach Departamentu Budżetowego do kontrolowania gospodarki budżetowej i pieniężnej.

4. Urząd Długów Państwa i Mennica Państwowa podlegać mi będzie za pośrednictwem Departamentu Obrotu Pieniężnego.

5. Dyrektorowi Departamentu Podatków i Opłat powierzam nadzór nad Główną Komisją Klasyfikacyjną.

6. Urzędnicy spełniający funkcje inspektorów podlegać będą Dyrektorowi Departamentu Ogólnego, który czuwać będzie nad stanem inspekcji i koordynować działalność inspektorów.

Inspektorzy w zakresie czynności należących do poszczególnych departamentów otrzymywać będą instrukcje od tych departamentów.

Minister Skarbu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

420
OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 13 czerwca 1938 r.

L. D. I. 12498/2/37

w sprawie wykładni przepisów prawa karnego skarbowego o dobrowolnym poddaniu się karze.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach, Dyrekcyj Ceł, Urzędów Skarbowych Akcyz i Monopolów Państwowych i Urzędów Celnych.

Nawiązując do okólnika z dnia 12 czerwca 1937 r. L. D. I. 7231/2/37 w sprawie wykładni art. 281 p. k. s. (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 16/37, poz. 521), Ministerstwo Skarbu, wobec powstałych w praktyce wątpliwości, wyjaśnia, co następuje:

Prawo karne skarbowe statuuje zasadę, że oskarżony, ubiegający się o załatwienie sprawy w drodze dobrowolnego poddania się karze, powinien uprzednio złożyć karę pieniężną lub grzywnę w wysokości określonej w art. 281 § 2.

Jeżeli przy rozstrzyganiu prośby o dobrowolne poddanie się karze właściwa władza skarbowa uzna, iż okoliczności sprawy uzasadniają zezwolenie oskarżonemu na dobrowolne poddanie się karze w kwocie niższej od złożonej przezeń, to zarządza częściowy zwrot złożonej kwoty z tym jednak, iż zredukowana w ten sposób kwota nie może być mniejszą od najniższego wymiaru kary.

Zachodzą jednak wypadki, gdy oskarżeni poddają się dobrowolnie karze po uprzednim wyjaśnieniu stanowiska właściwej władzy skarbowej co do ewentualnej wysokości tej kary. Jeżeli więc władza ta, zbadawszy sprawę, uzna za możliwe załatwienie jej w drodze dobrowolnego poddania się karze w sumie niższej, niż określona w art. 281 §2 (lecz nie mniejszej od dolnej ustawowej granicy kary), to może przyjąć od oskarżonego taką kwotę i — przy ostatecznym rozstrzygnięciu jego prośby — udzielić mu zezwolenia na dobrowolne poddanie się karze w tej wysokości, chyba, że okoliczności sprawy, po dokładniejszym ich wyświetleniu, uzasadniałyby w myśl art. 284 § 2 żądanie podwyższenia złożonej kwoty.

Powyższe uprawnienia władzy skarbowej dają się wydedukować w przytoczonych wypadkach nie tylko — w drodze analogii — z przepisów art. 285 § 4 p. k. s., lecz również i to przede wszystkim z postanowień art. 281 w związku z art. 285 § 2 p. k. s. oraz z art. 284 § 1 p. k. s., z których wynika, iż władza skarbowa właściwa do rozstrzygnięcia sprawy może udzielić zezwolenia na dobrowolne poddanie się karze w kwotach niższych, niż określone w art. 281 § 2 p. k. s., pod warunkiem jednak, że wpłacona kwota będzie odpowiadać najniższemu wymiarowi grzywny z części szczególnej p. k. s. np. z art. 79 p. k. s. — 50 zł, z art. 94 § 1 p. k. s. — 5-krotna opłata monopolowa i, jeżeli oskarżony wyraża zgodę na przepadek przedmiotu występku lub też jego równowartości.

W innych przypadkach, gdy oskarżony wpłaca kwotę niższą od najniższego wymiaru grzywny bądź nie wyraża zgody na przepadek przedmiotu występku lub jego równowartości, sprawa taka w myśl art. 285 p. k. s. może być przedstawiona wyższej instancji w celu uzyskania zezwolenia na przyjęcie grzywny poniżej najniższego jej wymiaru, tj. przy zastosowaniu art. 23 p. k. s.

Tylko więc w przypadkach nadzwyczajnego złagodzenia kary wymagane jest przy do-

browolnym poddaniu się karze udzielenie zezwolenia władzy skarbowej bezpośrednio wyższej instancji od tej, która jest właściwa do rozstrzygnięcia sprawy.

Nie dotyczy to oczywiście kar pieniężnych porządkowych, które mogą być przyjmowane przez władzę skarbową I instancji w granicach od 3.000 zł do 2 zł w trybie zwykłego łagodzenia kar.

za Dyrektora Departamentu:
(—) *K. Poths,*
Naczelnik Wydziału.

421

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 13 czerwca 1938r.

L. D. I. 1529/2/38

w sprawie stosowania ustawy z dnia 2 stycznia 1936 r. o amnestii.

Do

wszystkich władz skarbowych orzekających w sprawach objętych prawem karnym skarbowym.

Na zapytanie jednej z Izb Skarbowych Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Ministerstwem Sprawiedliwości wyjaśnia co następuje:

1. Według art. 2 p. k. s. w związku z art. 2 k. k. do przestępstw skarbowych popełnionych przed wejściem w życie prawa karnego skarbowego — należy stosować ustawę nową, ustawę dawną wolno stosować w drodze **wyjątku** od powyższej zasady wtedy tylko, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy. Słowo „ustawa" użyte w art. 2 k. k. należy rozumieć jako określenie **całego stanu prawnego,** od którego zależy karalność danego czynu. Względniejszą jest ustawa, której zastosowanie w konkretnym przypadku kształtuje sytuację dla sprawcy najkorzystniej przy uwzględnieniu nie tylko rodzaju i rozmiaru kary, ale również wpływu okoliczności obciążających i łagodzących, recydywy, współsprawstwa, usiłowania, kar dodatkowych, **warunków usunięcia karalności itp.** (por. Zb. orz. S. N. 13/33). Nawet tryb ścigania przestępstw, aczkolwiek należy w zasadzie do dziedziny prawa procesowego, winien być wzięty pod uwagę przy określaniu, która ustawa jest względniejsza (Zb. orz. S. N. Nr 30/34).

2. Abolicja, przewidziana w art. 2 ust. o amnestii z r. 1936 dla wykroczeń (z prawa powszechnego) i pewnych przestępstw skarbowych, oznacza w stosunku do tych przestępstw rezygnację Państwa z przysługującego mu prawa karania. Abolicja stanowi ujemną przesłankę procesową, rozstrzygającą o niedopuszczalności procesu o czyn, który pod abolicję podpada. Jest przeto rzeczą oczywistą, że stan prawny, w którym abolicja obejmuje pewien czyn przestępny, jest z konieczności względniejszy dla sprawcy od stanu prawnego, który abolicji nie dopuszcza.

3. Z powyższych wywodów wynika, że jeżeli określony czyn przestępny, zakwalifikowany z ustawy karnej skarbowej z 1932 r. pod przepis art. 2 ustawy o amnestii nie podpada — podpada pod nią natomiast przy zakwalifikowaniu go z prawa karnego skarbowego z 1936 r. — należy zastosować **nową** ustawę i postępowanie karne na mocy art. 2 ustawy amnestyjnej umorzyć. Odmienny pogląd nie da się utrzymać na tle orzecznictwa Sądu Najwyższego i jednolitego w tej kwestii stanowiska doktryny.

4. Należy jednak podkreślić, że wyjaśnienie powyższe nie dotyczy przypadków, w których postępowanie karne było w chwili wejścia w życie prawa karnego skarbowego zakończone prawomocnym orzeczeniem władzy skarbowej lub prawomocnym wyrokiem sądowym, lecz kary jeszcze nie wykonano. W tych przypadkach ocena, czy karę należy na mocy amnestii darować — następuje wyłącznie na podstawie zastosowanego prawidłowo przez sąd lub władzę skarbową przepisu dawnej ustawy karnej skarbowej. Dzieje się tak dlatego, że w postępowaniu wykonawczym zagadnienie stosowania art. 2 § 1 k. k. nie istnieje. Poza wyjątkowym przypadkiem, przewidzianym w art. 2 § 2 k. k., przy wykonaniu kary stosuje się ustawę, na podstawie której istotnie karę wymierzono.

za Dyrektora Departamentu:
(—) *K. Poths.*
Naczelnik Wydziału

422

OKÓLNIK C 143 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 4 czerwca 1938 r.

L. D. IV. 9177/1/38

w sprawie tolerancji wagi podanej w zaświadczeniu Izby Przemysłowo-Handlowej (Izby Handlu Zagranicznego w Gdańsku) na zastosowanie cła zniżonego lub zwolnienia od cła.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W celu usunięcia wątpliwości powstających przy odprawie towarów, podlegających cłu zniżonemu, lub zwolnieniu od cła na pod-

stawie zaświadczeń Izb Przemysłowo-Handlowych (Izby Handlu Zagranicznego w Gdańsku), Ministerstwo Skarbu zarządza aby w przypadkach, gdy stwierdzona przy odprawie waga towaru przekracza wagę wskazaną w przedstawionym zaświadczeniu Izby, — Urzędy celne stosowały cło zniżone, lub zwolnienie od cła również do stwierdzonej nadwyżki, pod warunkiem, że nadwyżka ta nie będzie przekraczała 10% wagi, wymienionej w zaświadczeniu.

O ile zaświadczenie jest wykorzystywane częściowo przy kilku odprawach celnych, to wspomniana tolerancja może być zastosowana tylko przy ostatniej odprawie, oraz tylko do wagi tej części kontyngentu, jaka pozostała do wykorzystania.

Przy towarach, których ilość (a nie waga) została w zaświadczeniu określona w sposób ścisły — tolerancja co do ilości nie jest dopuszczalna i nadwyżka powinna być pokryta osobnym zaświadczeniem, lub odprawiona na ogólnych zasadach.

p. o. Dyrektora Departamentu:
(—) *Maksymowicz.*

423

OKÓLNIK C 144 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 14 czerwca 1938 r.

L. D. IV. 31462/3/37

w sprawie postępowania z deklaracjami celnymi nadawców.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i do Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Celem unormowania jednolitego trybu postępowania z deklaracjami celnymi nadawców w przypadkach, gdy wymienione w jednym dokumencie przewozowym towary zgłaszane są do odprawy przywozowej według kilku zgłoszeń celnych, Ministerstwo Skarbu zarządza, co następuje:

Jeżeli, korzystając z uprawnień przewidzianych w § 36 p. 4 rozporządzenia wykonawczego do prawa celnego, strona zgłasza do odprawy przywozowej według kilku zgłoszeń celnych towary objęte jedną deklaracją celną nadawcy, to w takich przypadkach należy stosować analogicznie przepisy § 16 p. 2 instrukcji manipulacyjnej — z tym, że do poszczególnych zgłoszeń celnych powinny być dołączone dotyczące danego zgłoszenia i sporządzone staraniem i kosztem strony **wyciągi z deklaracji celnych nadawcy**. Urzędy Celne będą zatem obowiązane w razie potrzeby umożliwić stronom sporządzenie potrzebnych wyciągów z oryginałów deklaracji celnych nadawców, które pozostawać będą w Urzędzie Celnym.

Wyciągi te powinny być sporządzone na drukach według wzoru Nr 5 do § 32 p. 2 rozporządzenia wykonawczego do prawa celnego, przy czym należy je oznaczać numerami kolejnymi — tak, że odpowiednio zmieniony nagłówek wymienionego druku: „Zastępcza deklaracja celna nadawcy" powinien brzmieć: „Wyciąg Nr . . . . z deklaracji celnej nadawcy".

Wyciągi z deklaracji celnych nadawcy podlegają poświadczeniu ich zgodności z oryginałem przez Urząd Celny, który dane dotyczące każdego poświadczonego wyciągu zapisuje na oryginale deklaracji celnej nadawcy, oznaczając numer zgłoszenia celnego, do którego wyciąg dołączono. Oryginał deklaracji celnej nadawcy dołącza się do ostatniego zgłoszenia celnego z danej pozycji rejestru.

Poświadczenie zgodności wyciągu z oryginałem nie podlega opłacie stemplowej.

p. o. Dyrektora Departamentu:
(—) *Maksymowicz.*

424

OKÓLNIK C. 93 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 15 czerwca 1938 r.

L. D. IV. 24986/1/37

w sprawie żądania pozwoleń przywozu w przypadkach odstąpienia osobom trzecim towarów zwolnionych od cła.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Do art. 22 i 30 prawa celnego.

Wobec wątpliwości, jakie nasuwają się urzędom celnym przy stosowaniu pkt. 8 art. 30 prawa celnego, Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Ministerstwem Przemysłu i Handlu wyjaśnia, że w przypadkach pobierania należności celnych od przedmiotów zwolnionych pierwotnie od cła na podstawie art. 22 część II pkt. 14 i 15 prawa celnego, a następnie odstąpionych innym osobom przed upływem dwuletniego terminu (§ 16 do pkt. 14 ust. 6 i do pkt. 15 ust. 4 przepisów wykonawczych) — nie należy wymagać przedstawienia pozwoleń przywozu.

p. o. Dyrektora Departamentu:
(—) *Maksymowicz.*

425

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 31 maja 1938 r.

L. D. V. 12407/2/38

w sprawie kompetencji władz skarbowych do ustalania podstaw wymiaru podatku dochodowego, w przypadkach, które były rozstrzygane przez sądy powszechne.

Wyciąg z wyroku Najwyższego Trybunału Administracyjnego z dnia 21 lutego 1938 r. L. Rej. 8488/34 i 8489/34:

— — — — — — — — — — — — — — —

„....III. Zarzut obrazy art. 65 i 73 ustawy o podatku dochodowym przez ustalenie dochodu skarżącego odmiennie od ustalenia przez sąd karny, który — o ile chodzi o rok operacyjny 1926 — ustalił ten dochód na kwotę niższą, od której podatek wynosiłby tylko 5.021 zł 57 gr zaś — o ile chodzi o rok operacyjny 1927 — uwolnił skarżącego od oskarżenia o zatajenie dochodu przez przedłożenie nierzetelnych ksiąg. Zarzut ten nie jest uzasadniony. Powołane przez skarżącego przepisy dają właśnie władzom skarbowym prawo i wyłączną kompetencję do ustalenia podstaw wymiaru podatku dochodowego i w tym kierunku władze skarbowe nie są krępowane orzeczeniami sądu karnego, mającymi inny cel na oku i dotyczącymi innej kwestii, bo kwestii winy oskarżonego w dostarczeniu władzom wymiarowym danych niezgodnych ze stanem faktycznym.

IV. Nakoniec, o ile chodzi o rok podatkowy 1927, zarzuca skarga obrazę art. 85 ustawy o podatku dochodowym z tego powodu, że sąd karny uniewinnił skarżącego od zarzutu prowadzenia nierzetelnych ksiąg handlowych w roku operacyjnym 1927. I ten zarzut nie jest uzasadniony. Zastosowanie art. 85 ustawy nie jest zależne od stwierdzenia popełnienia przez płatnika czynu karygodnego, lecz jedynie od stwierdzenia nowych okoliczności. Bez względu więc na to, czy sąd karny uznał subiektywną winę skarżącego w niezgodności jego ksiąg handlowych ze stanem faktycznym za udowodnioną, czy nie i czy w konsekwencji go skazał, czy uniewinnił, jeśli tylko władza skarbowa stwierdziła przy sposobności toczącego się śledztwa sądowego takie niezgodności ksiąg, przyjętych przy pierwotnym wymiarze za podstawę obliczenia dochodu, z rzeczywistością, miała ona prawo zastosować przepis art. 85. Władza w decyzji odwoławczej uzasadnia pod względem faktycznym zastosowanie tego przepisu, podając pozycje księgi „prywatnej" skarżącego, nie znajdujące się w księgach handlowych i stwierdzając w ten sposób niezgodność ksiąg handlowych z rzeczywistością. Tych ustaleń faktycznych władzy skarga nie zwalcza. Zarzutu więc obrazy art. 85 ustawy nie mógł Najwyższy Trybunał Administracyjny uwzględnić....."

— — — — — — — — — — — — — — —

Wszystkim izbom skarbowym, Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu (Wydział Skarbowy) oraz wszystkim urzędom skarbowym

Ministerstwo Skarbu udziela do wiadomości.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr. J. Lubowicki.*

426

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 8 czerwca 1938 r.

L. D. V. 12936/4/38

w sprawie opodatkowania wynagrodzenia pobranego przez przedsiębiorstwo produkcyjne od swych klientów za wynajem cystern i balonów, służących do przewiezienia nabytego w przedsiębiorstwie towaru.

Wyciąg z wyroku Najwyższego Trybunału Administracyjnego z dnia 21 marca 1938 r. L. Rej. 1734/36 do 1738/36.

— — — — — — — — — — — — — — —

Władza wymiarowa I instancji uznała za obrót podatkowy opłaty pobrane przez skarżącą spółkę od jej klientów za wynajem cystern i balonów, w których dostarczała ona produkowany przez siebie kwas siarkowy. W odwołaniach skarżąca kwestionowała zasadność wymiaru, powołując się na postanowienia art. 1 i 18 ust. 2 ustawy o podatku przemysłowym, ponieważ skarżąca oddawała naczynia te do dyspozycji odbiorców jako opakowanie sprzedawanych wyrobów własnych, więc wbrew zapatrywaniu władzy nie prowadziła „odrębnego przedsiębiorstwa przewozowego" cysternami i balonami, na zysk obliczonego. Zdaniem skarżącej świadczyła ona jedynie usługi uboczne związane z dostarczaniem sprzedanych surowców, a zatem w związku z przedsiębiorstwem przemysłowym, którego obrót podpada pod przepis art. 5 p. 7 ustawy.

Ministerstwo Skarbu jako władza orzekająca w II instancji nie uwzględniło odwołań równobrzmiącymi orzeczeniami z 25 stycznia 1936, ponieważ skarżąca wynajmowała odbiorcom cysterny i balony za opłatą, obliczaną w stosunku do czasokresu najmu, a opłaty przewyższały faktyczne koszty, zaczym wypożyczanie cystern i balonów stanowi przedsiębiorstwo na zysk obliczone a przychód jest obrotem podatkowym w myśl art. 5 p. 5 ustawy.

W skargach kasacyjnych skarżąca spółka zarzuca obrazę prawa, a w szczególności art. 5

ustęp końcowy ustawy, ponieważ opłaty, o które chodzi, są kosztami przewozu, a zdaniem skarżącej nie jest istotne, czy pobierane opłaty przewyższają faktyczne koszty, ponieważ stanowią one nie tylko ekwiwalent za normalne zużycie środków przewozowych, lecz również mieści się w nich oprocentowanie inwestowanego kapitału, odszkodowanie za szkody powstałe wskutek niemożności dokonania dalszych zleceń w wypadku przytrzymania naczyń poza terminem i wynagrodzenie za inne wydatki połączone z posiadaniem takich środków przewozowych. Wreszcie broni się skarżąca także argumentem, że ogranicza się do użycia środków przewozowych tylko dla własnych produktów a nie wynajmuje tych środków firmom obcym. Skargi powołują się też na wyrok Najwyższego Trybunału Administracyjnego z 7 listopada 1932 r. L. Rej. 9466—9470 z 1930 r.

Władza pozwana broni zasadności orzeczeń także w świetle wywodów kasacyjnych, z których zdaniem władzy wynika, że firma dokonywała transakcji sprzedaży loco fabryka a odpłatne usługi przewozowe świadczyła oddzielnie, chociaż ubocznie w związku z prowadzonym przedsiębiorstwem wytwórczym.

Najwyższy Trybunał Administracyjny rozważył, co następuje:

Skargi nie bronią się przepisem art. 18 ust. 2 ustawy o państwowym podatku przemysłowym, na którym m. in. zbudowano zarzuty odwołań. I słusznie, gdyż spór między władzami podatkowymi i skarżącą spółką nie dotyczy zagadnienia odrębności wykonywania dostaw w związku z prowadzonym przedsiębiorstwem przemysłowym produkcyjnym.

Natomiast przeniosła skarżąca spór w płaszczyznę przepisu art. 5 ustęp końcowy ustawy, który w brzmieniu obowiązującym do końca 1931 r. głosi, że „wyłącza się z podstaw opodatkowania po należytym udowodnieniu koszty przewozu i ubezpieczenia towarów wyłożonych za nabywcę, zwroty towarów, bonifikacje i skonta". Wskutek ustawy z 19 grudnia 1931 przepis powyższy uległ wprawdzie zmianie, lecz nie jest ona istotna dla spornego zagadnienia.

Punkt c[illegible]żkości kładzie ustawa na wyłożenie koszt[illegible] przewozu **za** nabywcę towaru przez sprzed[illegible]wcę. Jeśli więc sprzedawca sam podejmie się przewozu zbytych towarów za wynagrodzeniem, nie zachodzi wypadek w myśl powyższego przepisu. Sprzedawca nie wykłada bowiem kosztów przewozu **za** nabywcę, lecz je wprost od niego pobiera dla **siebie** a nie dla osoby trzeciej, od siebie różnej. Sprzedawca występuje w roli przewoźnika a zatem winien też ponosić konsekwencje podatkowe w ramach art. 5 p. 5 ustawy w odniesieniu do wynagrodzenia pobranego za świadczone usługi przewozowe, chociażby świadczone tylko ubocznie i w związku z swą główną działalnością zarobkową, stanowiącą treść prowadzonego przedsiębiorstwa przemysłu wytwórczego czy przetwórczego. Zasadniczą myślą przewodnią przepisu ustępu końcowego art. 5 ustawy o wyłączeniu spod opodatkowania kosztów przewozu jest wykluczenie obciążenia podatkowego w odniesieniu do takich wpływów przedsiębiorstwa, które stanowią dla niego jedynie sumy przechodnie a zatem należności obce, przez sprzedawcę jedynie inkasowane na rachunek osoby trzeciej, ponieważ wpływy takie stanowią część składową obrotu zarobkowego tego obcego warsztatu i tam w zasadzie powinny podlegać obciążeniu podatkowemu.

Trafnie przeto podkreśla władza pozwana, że dla oceny prawnej spornego zagadnienia w świetle powołanego w skardze przepisu art. 5 ustęp ostatni ustawy jest zupełnie obojętne, czy skarżąca dostarczała do przewozu cystern i balonów za wynagrodzeniem jedynie swoim odbiorcom, czy też rozszerzała usługi takie także na osoby lub firmy, które nie były jej odbiorcami.

Istotnym jest pobieranie wynagrodzenia za usługi własne a nie cudze.

Przeciw obowiązkowi podatkowemu bynajmniej nie przemawia prowadzona w skargach kalkulacja wysokości opłat. Ten sposób kalkulacji wynagrodzenia za usługi przewozowe jest powszechnie przyjęty i świadczy jedynie, że skarżąca swą kalkulację oparła na racjonalnych podstawach.

Powołany przez skarżącą wyrok Najwyższego Trybunału Administracyjnego z 7 listopada 1932 L. Rej. 9466 — 9470/1930, ogłoszony w Zbiorze Wyroków Najwyższego Trybunału Administracyjnego pod Nr 607/S nie popiera zapatrywania prawnego skarżącej. Najwyższy Trybunał Administracyjny wyraźnie zastrzegł się w tym wyroku, że wydatki związane z przewozem są **narazie** ponoszone na rachunek nabywcy. Z wyroku tego natomiast bynajmniej nie można snuć wniosku, jakoby Najwyższy Trybunał Administracyjny uznał za sprzeczne z ustawą uznanie za obrót podatkowy wynagrodzenia za usługi uboczne świadczone przez przedsiębiorstwo produkcyjne swoim klientom w płaszczyźnie przewozu towaru, jeśli przedsiębiorstwo wynagrodzenie to pobiera dla siebie a nie dla obcego przedsiębiorstwa przewozowego, jak w konkretnym właśnie wypadku.

Najwyższy Trybunał Administracyjny uznał zatem zarzuty skarg za nieuzasadnione i orzekł oddalenie skarg.

— — — — — — — — — — — — — — —

Wszystkim izbom skarbowym, Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu (Wydział Skarbowy) oraz wszystkim urzędom skarbowym.

udziela się do wiadomości.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr Lubowicki.*

427

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 8 czerwca 1938 r.

L. D. V. 14661/1/38

w sprawie ulg podatkowych dla nabywców pojazdów mechanicznych i statków powietrznych.

Do

wszystkich izb skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz do wszystkich urzędów skarbowych.

Ustawa z dnia 9 kwietnia 1938 r. o ulgach inwestycyjnych (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 224) zawiera w rozdziale VIII przepisy o ulgach dla nabywców pojazdów mechanicznych i statków powietrznych.

W myśl art. 41 ust. (1) tej ustawy termin wnoszenia podań o ulgi przez osoby, opłacające podatek dochodowy z działu II ustawy o tym podatku oraz podatek specjalny, upływa z dniem 15 kwietnia roku, następującego po roku, w którym należność za nabyty pojazd lub statek została w całości uiszczona.

Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że termin powyższy jest ostateczny i nie wyklucza możności wcześniejszego złożenia podania i zastosowania przysługującej płatnikowi ulgi, w szczególności w ciągu roku, w którym cenę nabycia pojazdu lub statku uiszczono, o ile tylko suma podatku dochodowego lub specjalnego (lub obu tych podatków razem), potrąconego płatnikowi w ciągu kilku miesięcy roku kalendarzowego, pokrywa w całości sumę, przypadającą temu płatnikowi do zwrotu z tytułu prawa do ulgi.

Przykład I.

Płatnikowi z uposażeniem zł 2.000.— miesięcznie potrącono tytułem podatku dochodowego w ciągu miesięcy styczeń — maj 1938 r. zł 1.840. Płatnik ten nabył w maju pojazd w cenie zł 6.000.—, płacąc całą cenę. Tytułem ulgi przypada mu do zwrotu 20% ceny pojazdu czyli suma zł 1.200.—. Ponieważ suma ta znajduje w całości pokrycie w sumie podatku, potrąconego za pierwsze pięć miesięcy roku bieżącego (zł 1.840.—), płatnik ten może wnieść podanie o zwrot sumy zł 1.200.— natychmiast po nabyciu pojazdu, a urząd skarbowy jest obowiązany podanie to bezzwłocznie rozpatrzeć i zarządzić zwrot podatku.

Przykład II.

Płatnik z uposażeniem zł 2.000.— miesięcznie, otrzymywanym od 1 stycznia 1938 r., nabywa w maju pojazd w cenie zł 15.000.—, płacąc natychmiast całą należność. Suma, przypadająca płatnikowi do zwrotu tytułem ulgi, wynosi zł 3.000.—. Suma ta nie znajduje pokrycia w sumie potrąconego temu płatnikowi podatku dochodowego za pierwsze pięć miesięcy roku bieżącego (zł 1.840), wobec czego zwrot podatku już w miesiącu maju nie może nastąpić. Suma ta atoli znajdzie pokrycie w sumie podatku, potrąconego płatnikowi za miesiące styczeń—sierpień (zł 3.312). Płatnikowi temu więc należy zwrócić przypadającą mu do zwrotu sumę złotych 3.000 w sierpniu lub wrześniu, w zależności od tego, czy pobiera on wynagrodzenie z góry lub z dołu.

Oba powyższe przykłady mają oczywiście o tyle zastosowanie, o ile podatek został wpłacony do kasy właściwego urzędu.

Ministerstwo Skarbu nadmienia, że zasada powyższa będzie zawarta w rozporządzeniu wykonawczym do ustawy o ulgach inwestycyjnych, które wkrótce się ukaże. Do tego czasu należy ją stosować na podstawie niniejszego okólnika.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr. J. Lubowicki.*

428

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 11 czerwca 1938 r.

L. D. V. 12504/1/37

w sprawie badania ksiąg handlowych instytucji kredytowych.

Do

wszystkich izb skarbowych i Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach oraz wszystkich urzędów skarbowych.

W związku z wątpliwościami, czy przy rewizji ksiąg handlowych instytucji kredytowych dla celów ustalenia podstaw wymiaru podatków dla tych instytucji władze skarbowe są uprawnione do badania kont oraz dowodów, dotyczących wkładów lokacyjnych i oszczędnościowych, bez uprzedniego zezwolenia Ministra Skarbu w każdym konkretnym przypadku, o czym jest mowa w art. 60 § 4 Ordynacji Podatkowej — Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

Władze wymiarowe, zgodnie z art. 70 § 2 Ordynacji Podatkowej, mają obowiązek oparcia wymiaru na materiale faktycznym. W tym celu mają one **prawo** badać księgi handlowe, gospodarcze, zapiski i inne dokumenty **płatnika** lub innych osób (art. 70 § 2 lit. e) Ordynacji Podatkowej). Prawo powyższe obejmuje w stosunku do płatnika badanie całokształtu interesów przedsiębiorstwa, a więc — o ile chodzi o wymiar podatku przemysłowego od obrotu

i dochodowego dla instytucji kredytowych — wszystkich elementów, mających zasadnicze znaczenie dla ustalenia podstawy wymiaru podatku i rozmiaru obowiązku podatkowego (wysokości obrotu i dochodu).

Elementami tymi są bezsprzecznie poszczególne składniki zamknięcia bilansowego oraz rachunku strat i zysków. Jednym z rachunków wynikowych, którego rezultaty wpływają na rozmiar obowiązku podatkowego (wysokości podstawy wymiaru), jest rachunek odsetek. Zapisy księgowane na tym rachunku są ściśle związane z zapisami księgowanymi na rachunku wkładów oszczędnościowych i lokacyjnych. Rachunek wkładów oszczędnościowych oraz lokacyjnych uznaje się z tytułu wkładów pieniężnych, otrzymanych przez instytucje kredytowe od wkładców, obciąża się zaś za zwroty wkładów. Do kapitałów dopisuje się narosłe odsetki i kwotami tych odsetek uznaje się rachunek wkładów w ciężar konta odsetek. Rachunek wkładów ma zatem istotny wpływ na wyniki bilansowe instytucji kredytowej, a więc i na podstawy wymiaru podatków. Musi on być zbadany i zanalizowany pod kątem samej prawidłowości obliczenia i zarachowania odsetek oraz zaksięgowania ich w odpowiednim okresie operacyjnym, a nadto celem ustalenia, czy na rachunku tym nie zostały zaksięgowane takie transakcje, które mogą mieć wpływ istotny na wynik bilansowy. Analiza powyższa powinna być dokonana m. in. pod kątem przepisów art. 6, 13 i 17 wzgl. 21 ustawy o podatku dochodowym oraz § 13 ust. 2 rozp. wyk. do tejże ustawy.

Z przedstawionego stanu wynika, że do należytego ustalenia podstaw wymiaru podatków dla instytucji kredytowej koniecznym jest zbadanie rachunków wkładów oszczędnościowych i lokacyjnych, czemu przepisy art. 70 Ordynacji Podatkowej nie stawiają żadnych przeszkód.

Nie stawia temu również przeszkód przepis art. 60 § 4 Ordynacji Podatkowej. Przepis ten postanawia, że żądanie udzielenia informacji i badania ksiąg w odniesieniu do wkładów oszczędnościowych i lokacyjnych w instytucjach kredytowych może nastąpić jedynie w przypadkach wyjątkowych, na pisemne zarządzenie Ministra Skarbu, dotyczące poszczególnego wkładcy. Przepis ten dotyczy zupełnie innego zagadnienia, a mianowicie zbierania informacji z ksiąg handlowych instytucji kredytowych odnośnie wkładów oszczędnościowych i lokacyjnych **dla poszczególnego płatnika** celem wymiaru podatku **dla tego płatnika.** Przepis ten nie dotyczy natomiast kwestii badania wkładów lokacyjnych w księgach płatnika — instytucji kredytowej dla celów **jego** opodatkowania.

Rzecz oczywista, że badanie ksiąg handlowych płatnika — instytucji kredytowej, a zatem i kont dotyczących wkładów oszczędnościowych i lokacyjnych celem ustalenia podstaw wymiaru dla instytucji kredytowej — nie może być wykorzystane do sporządzenia informacji ani jakichkolwiekbądź zapisków odnośnie poszczególnych wkładców, figurujących w jego księgach, gdyż takie postępowanie stanowiłoby obejście przepisów art. 60 § 4 Ordynacji Podatkowej.

Zebrany w toku postępowania wymiarowego materiał odnośnie wkładów oszczędnościowych i lokacyjnych powinien być, zresztą podobnie jak i cały materiał wymiarowy, wykorzystany z zachowaniem tajemnicy urzędowej (art. 21 Ord. Pod.), obwarowanej sankcjami dyscyplinarnymi i karnymi (art. 254, 291 i ewent. 286 kodeksu karnego).

Zasłanianie się przez instytucje kredytowe — w związku z badaniem wkładów oszczędnościowych i lokacyjnych dla celów wymiaru tym instytucjom podatków — tajemnicą bankową, o której mowa w art. 59 prawa bankowego, jest również nieistotne z uwagi na wyrok Sądu Najwyższego Izby Karnej z dnia 13 stycznia 1933 r. II. 4 K. 790/32, podany do wiadomości izb i urzędów skarbowych okólnikiem z dnia 28.X. 1933 r. L. D. V. 10547/1/33.

Podsekretarz Stanu:
(—) *Kajetan Morawski.*

429

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 2 czerwca 1938 r.

L. D. VI. 1158/2/38

w sprawie sprzedaży przez firmę „Alba" w Poznaniu szczególnego środka skażającego.

Ministerstwo Skarbu zawiadamia, iż zezwoliło firmie „Alba" Wytwórni Chemiczno-Kosmetycznej w Poznaniu na rozlew i sprzedaż ftalanu dwuetylowego, jako szczególnego środka skażającego w urzędowo zabezpieczonych naczyniach.

Środek skażający sprzedawany w urzędowo zabezpieczonych naczyniach może być stosowany przez organa Kontroli Skarbowej bez uprzedniego badania i kwalifikowania tego środka przez Dyrekcję Państwowego Monopolu Spirytusowego.

Dyrektor Departamentu:
(—) *M. Węgrzynowski.*

430

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 9 czerwca 1938 r.

L. D. VI. 7455/3/38

w sprawie detalicznej sprzedaży piwa, win owocowych i miodu.

Do

wszystkich Izb Skarbowych i Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach.

W dniu 1 lipca r. b. wchodzi w życie przepis art. 1 ustęp 3 ustawy z dnia 25 marca 1938 r. o zmianie brzmienia art. 62 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o monopolu spirytusowym, opodatkowaniu kwasu octowego i drożdży oraz sprzedaży napojów alkoholowych (Dz. U. R. P. Nr 21, poz. 168), który to przepis postanawia, że — detaliczna sprzedaż piwa, win owocowych i miodu jest wolna od opłat, przewidzianych w załączniku do art. 62 wspomnianego rozporządzenia.

W związku z powyższym oraz celem uniknięcia możliwych wątpliwości Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że detaliczna sprzedaż piwa, win owocowych i miodu (bez względu na zawartość w nich alkoholu), wykonywana na podstawie potwierdzenia zgłoszenia władzy skarbowej o rozpoczęciu sprzedaży w myśl przepisu § 317 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 września 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 88, poz. 746) w brzmieniu, nadanym rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 16 kwietnia 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 33, poz. 235), przy uwzględnieniu postanowień okólnika Ministerstwa Skarbu z dnia 24 listopada 1937 r. L. D. VI. 3652/1/37 — od 1 lipca r. b. nie będzie podlegać akcyzowym opłatom patentowym.

O powyższym należy pouczyć podległe urzędy i organa Kontroli Skarbowej.

Dyrektor Departamentu:
(—) *M. Węgrzynowski.*

431

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 13 czerwca 1938 r.

L. D. VI. 13091/4/37

w sprawie określania mocy spirytusu.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy), Urzędów Skarbowych Akcyz i Monopolów Państwowych oraz rejonów Kontroli Skarbowej.

Nawiązując do zarządzenia z dnia 29 lipca 1936 r. Nr D. VI. 7368/4/36 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 21, poz. 678 z 1936 r.) w sprawie tablic alkoholometrycznych, Ministerstwo Skarbu zauważa, że stosowane obecnie odczytywanie temperatury na termoalkoholomierzu z dokładnością do 0,5° w myśl wyjaśnień podanych w tablicach alkoholometrycznych str. 10, prowadzi niejednokrotnie do błędu dochodzącego do 0,1% mocy, a to w tych przypadkach, gdy różnica dwóch kolejnych mocy, odpowiadających dwum najbliższym wskazaniom termometru (odczytanym z dokładnością do 0,5°) — wynosi 0,2%.

W związku z powyższym Ministerstwo Skarbu zarządza obliczanie mocy spirytusu we wspomnianych przypadkach z uwzględnieniem odczytania temperatury z dokładnością do 0,1°, stosownie do wyjaśnień podanych w tablicach alkoholometrycznych str. 10 oraz przykładów 3 i 5 podanych na str. 12 i 13.

Dyrektor Departamentu:
(—) *M. Węgrzynowski.*

432

INSTRUKCJA MINISTRA SKARBU

z dnia 31 maja 1938 r.

w sprawie finansowania kosztów urządzania terenów przeznaczonych na cele budowlano-mieszkaniowe.

§ 1.

Na podstawie art. 11 ust. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 kwietnia 1927 r. o rozbudowie miast (Dz. U. R. P. Nr 10, poz. 107 z 1936 r.) oraz na podstawie § 20 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 9 kwietnia 1937 r., wydanego w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych i Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 kwietnia 1927 o rozbudowie miast (Dz. U. R. P. Nr 34, poz. 267) Bank Gospodarstwa Krajowego finansuje z Państwowego Funduszu Budowlanego (Rachunek Terenowy) urządzanie terenów, przeznaczonych na cele budowlano-mieszkaniowe, w miastach i ich sferze interesów mieszkaniowych oraz miejscowościach klimatyczno-uzdrowiskowych, a mianowicie finansuje na tych terenach inwestycje, jak dojazdy, ulice, wodociągi, kanalizację itd. przez:

a) udzielanie na ten cel krótko i długoterminowych pożyczek,

b) zawieranie specjalnych umów w sprawie wykonania tych inwestycji.

POŻYCZKI NA URZĄDZANIE TERENÓW.

Rozdział I.

Przepisy wspólne dla krótko i długoterminowych pożyczek.

§ 2.

Pożyczki wymienione w § 1 ust. 1 udzielane mogą być miastom, innym związkom samorządowym oraz innym osobom prawnym i fizycznym.

§ 3.

Pożyczki, udzielane na urządzanie gruntów budowlanych, mogą być przyznawane do wysokości pełnych kosztów robót terenowych — na podstawie przedstawionych Bankowi Gospodarstwa Krajowego i sprawdzonych przez tenże Bank projektów i kosztorysów.

§ 4.

Oprocentowanie pożyczek będzie ustalane przez Ministra Skarbu. Odsetki płatne będą z góry w ratach półrocznych od każdoczesnej reszty kapitału dłużnego w terminach, oznaczonych przez Bank Gospodarstwa Krajowego.

§ 5.

Gdy dłużnik dopuści się zwłoki w spłacie bądź rat kapitałowych, bądź umownych odsetek, Bank Gospodarstwa Krajowego ma prawo bez wezwania liczyć mu odsetki w najwyższej prawnie dopuszczalnej wysokości od zaległych należytości za czas od dnia powstania tych zaległości aż do dnia ich uregulowania, lub żądać natychmiastowej i bez wezwania spłaty całej pożyczki wraz z takimiż odsetkami od uchybionego terminu zapłaty.

§ 6.

Bank Gospodarstwa Krajowego ma prawo pobierać od dłużników dodatek administracyjny od tych pożyczek w wysokości, ustalanej przez Ministra Skarbu dla pożyczek budowlanych z Państwowego Funduszu Budowlanego. Dodatek ten płatny jest półrocznie z góry razem z oprocentowaniem w terminach, oznaczonych przez Bank.

Bank Gospodarstwa Krajowego może nadto przy wypłacie pierwszej raty kredytu pobierać jednorazowo $1/2\%$-ową prowizję od pełnej wysokości pożyczki.

§ 7.

Wydatki, związane z zaciągnięciem i realizacją pożyczki, obciążają pożyczkobiorcę.

Koszty sprawdzania kosztorysów i lustracji postępu robót ponosić będzie Państwowy Fundusz Budowlany.

§ 8.

W razie przyznania pożyczki Bank Gospodarstwa Krajowego wyda pożyczkobiorcy promesę, w której poda warunki, pod jakimi wypłata pożyczki będzie mogła nastąpić.

§ 9.

Wypłata pożyczki nastąpi według uznania Banku jednorazowo, bądź w ratach w miarę postępu robót. Bankowi przysługuje prawo kontroli zużycia wypłaconych kwot, a w razie stwierdzenia niecelowego zużycia, prawo wstrzymania dalszych wypłat. W razie stwierdzenia przez Bank zużycia pożyczki w sposób sprzeczny z warunkami promesy Bank może żądać, bez uprzedniego wezwania i stawiania w zwłoce, natychmiastowego zwrotu pożyczki wraz z odsetkami w najwyższej prawnie dozwolonej wysokości od dnia jej wypłaty.

§ 10.

Jeżeli koszt wykonanych robót okaże się niższy od wysokości przyznanej pożyczki, może ona być wypłacona tylko do sumy rzeczywistych kosztów robót.

§ 11.

Podania o udzielenie pożyczki wnoszone do Banku Gospodarstwa Krajowego powinny zawierać dane dotyczące:

a) wysokości kredytu, o który pożyczkobiorca ubiega się,
b) oznaczenia terenu, a mianowicie określenia jego granic i powierzchni, stwierdzenia, czy istnieje plan zabudowania i plan parcelacyjny tego terenu, a jeśli nie, to w jakim stadium znajdują się prace nad tymi planami, oraz ustalenia, że zarząd miejski uznał zainwestowanie terenu za rzecz racjonalną z punktu widzenia zabudowy miasta i jej kolejności,
c) określenia inwestycji, jakie pragnie się na danym terenie wykonać, kosztów ich budowy oraz oświadczenia gminy, czy będzie partycypować w kosztach urządzenia i w jakiej części.

§ 12.

Do podania o pożyczkę na urządzenie gruntu powinny być dołączone:

1) przez gminy i inne związki samorządowe:
a) sprawozdanie z wykonania budżetu za rok ubiegły i budżet na rok bieżący,
b) projekty i kosztorysy zamierzonych robót,
c) wykaz majątku nieruchomego, który ma stanowić ewentualne zabezpieczenie kredytu, podanie miejsca położenia tego majątku, numerów hipotecznych, wartości obciążeń itd.;

2) przez osoby prawne:
a) statut i odpis z ostatniego rejestru,
b) bilans netto z rachunkiem strat i zysków za ostatni rok bilansowy,
c) projekty i kosztorysy zamierzonych robót,
d) wypis, względnie zaświadczenie hipoteczne nieruchomości, mającej stanowić zabezpieczenie pożyczki wraz z danymi dotyczącymi podatku od tej nieruchomości i wzniesionych na niej budynków;

3) przez osoby fizyczne:
a) projekty i kosztorysy zamierzonych robót,
b) wypis lub zaświadczenie hipoteczne nieruchomości analogicznie jak pod 2 d.

Bank Gospodarstwa Krajowego może według własnego uznania zażądać przedstawienia innych dokumentów, albo zwolnić od przedstawienia niektórych wymienionych dokumentów.

Rozdział II.

Przepisy szczegółowe dla pożyczek krótkoterminowych.

a) Przepisy szczegółowe dla pożyczek krótkoterminowych, spłacanych przez pożyczkobiorcę.

§ 13.

Pożyczki, udzielane jako krótkoterminowe z terminem spłaty nie przekraczającym w zasadzie 2-ch lat, powinny być po tym terminie albo po ukończeniu robót spłacone gotówką lub zamienione na pożyczkę długoterminową.

§ 14.

Pożyczki krótkoterminowe będą zabezpieczone wekslem kaucyjnym in blanco z wystawienia pożyczkobiorcy wraz z deklaracją do tego weksla, a ponadto kaucją hipoteczną na jednej lub kilku nieruchomościach.

Pożyczki krótkoterminowe udzielane gminom i innym związkom samorządowym mogą być zabezpieczone w razie niemożności uzyskania zabezpieczenia hipotecznego prawem zastawu na wpływach pożyczkobiorcy z dodatków komunalnych do podatków państwowych i z udziałów w podatkach państwowych.

b) Przepisy szczegółowe dla pożyczek krótkoterminowych, spłacanych przez nabywców parcel drogą wliczenia ich do ceny sprzedażnej parcel.

§ 15.

Pożyczki krótkoterminowe udzielane na urządzanie terenów, które będą spłacane przez nabywców działek drogą wliczenia ich do ceny sprzedażnej parcel, będą udzielane na następujących zasadach:

1) zabezpieczeniem kredytu będzie weksel in blanco z wystawienia pożyczkobiorcy oraz deklaracja do tego weksla uprawniająca Bank do wypełnienia weksla w przypadku zużycia części lub całości kredytu na cele sprzeczne z promesą;

2) pożyczkobiorca będzie odpowiedzialny za kredyt tylko w czasie wykonywania inwestycji; z chwilą akceptowania przez Bank kosztorysów wykonawczych i stwierdzenia wykonania robót, pożyczkobiorca zwolniony będzie od wszelkiej odpowiedzialności za kredyt;

3) od kredytu tego rodzaju pożyczkobiorca nie płaci odsetek, dodatku administracyjnego i prowizji; należności te zostaną wliczone do ceny sprzedażnej działek i w ten sposób zwrócone przez nabywców;

4) wszelkie wydatki, związane z zaciągnięciem i realizacją tych kredytów, będzie opłacał zaliczkowo Bank z Państwowego Funduszu Budowlanego, przy czym zwrot tych kosztów nastąpi w sposób, opisany w punkcie poprzednim; koszty sprawdzenia kosztorysów i lustracji postępu robót ponosi Państwowy Fundusz Budowlany.

Rozdział III.

Przepisy szczegółowe dla pożyczek długoterminowych.

§ 16

Pożyczki długoterminowe spłacane będą przez pożyczkobiorcę w formie gotówkowo-amortyzacyjnej półrocznymi ratami w terminach, oznaczonych przez Bank, w ciągu okresu amortyzacyjnego, nie przekraczającego lat 25-ciu. Bank określi początek okresu amortyzacyjnego.

§ 17

Pożyczki długoterminowe będą zabezpieczone aktem umowy pożyczki i hipoteką na jednej lub kilku nieruchomościach.

Urządzanie terenów na podstawie specjalnej umowy.

§ 18.

Bankowi Gospodarstwa Krajowego przysługuje ponadto prawo wykonywania z Państwowego Funduszu Budowlanego inwestycji na państwowych terenach budowlanych na podstawie specjalnej umowy, zawartej ze związkiem samorządowym. Umowa taka podlega zatwierdzeniu przez Ministra Skarbu.

Minister Skarbu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 13 czerwca 1938 r. Nr. 133, poz. 232).

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

Z MINISTERSTWA SKARBU:

Komunikat

o zaginięciu pokwitowania sekwestratorskiego.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, że w okręgu Urzędu Wojew. Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Urzędzie Skarbowym w Mysłowicach zaginęło pokwitowanie sekwestratorskie Serii „W" Nr 643590, które równocześnie unieważnia się.

Komunikat

o wyjściu z druku Rocznika Handlu Zagranicznego Rzeczypospolitej Polskiej i W. M. Gdańska za rok 1937, część III.

(Statystyka Polski, Seria C, zeszyt 79-C).

Ukazała się część III Rocznika Handlu Zagranicznego Rzeczypospolitej Polskiej i W. M. Gdańska za rok 1937. Wydawnictwo to zawiera przegląd handlu zagranicznego Rzeczypospolitej Polskiej i W. M. Gdańska za rok 1937 według międzynarodowej nomenklatury towarowej, opracowanej przez Komitet Rzeczoznawców Statystycznych przy Lidze Narodów i przyjętej przez Radę Ligi Narodów.

WYCIĄG Z CEDUŁY URZĘDOWEJ

GIEŁDY PIENIĘŻNEJ W WARSZAWIE

z dnia 20 czerwca 1938 roku.

WALUTY	Za	Sprzedaż	Kupno
		Złotych	
a) BILETY BANKOWE			
Belgi belgijskie	100 Blg.	90,47	90,00
Dinary jugosłow. . . .	100 Din.	—	—
Dolary Stanów Zjedn. .	1 Dol.	5,29	5,27
Dolary kanadyjskie . . .	1 Dol.	$5{,}24\frac{1}{2}$	5,22
Floreny holenderskie . .	100 Fl.	295,09	293,35
Franki francuskie . . .	100 Fr.	14,92	14,62
Franki szwajcarskie . .	100 Fr.	122,20	121,40
Funty angielskie	1 Ł.	26,44	26,28
Funty palestyńskie . . .	1 Ł.	26,20	25,95
Funty tureckie	1 Ł.	—	—
Guldeny gdańskie . . .	100 Gld.	100,25	99,75
Korony czecho-słow. . .	100 K.	13,00	11,00
Korony duńskie	100 K.	118,10	117,25
Korony estońskie . . .	100 K.	—	—
Korony norweskie . . .	100 K.	132,83	131,85
Korony szwedzkie . . .	100 K.	136,34	135,35
Leje rumuńskie	100 Lei	—	—
Lewy bułgarskie . . .	100 Lew.	—	—
Liry włoskie	100 Lir.	22,70	21,80
Łaty łotewskie	100 Łat.	—	—
Marki fińskie	100 Mk.	11,68	11,25
Marki niemieckie . . .	100 Mk.	82,00	76,00
Pengő węgierskie . .	100 Png.	—	—
Pesety hiszpańskie . . .	100 Pes.	—	—
Szylingi austriackie . .	100 Szyl.	—	—

WALUTY	Za	Transakcje	Sprzedaż	Kupno
		Złotych		
b) CZEKI I WYPŁATY				
Amsterdam . . .	100 Fl.	294,35	295,09	293,61
Belgrad	100 Din.	—	—	—
Berlin	100 Mk.	—	213,07	212,01
Bruksela	100 Blg.	90 25	90,47	90,03
Budapeszt	100 Png	—	—	—
Bukareszt	100 Lei	—	—	—
Gdańsk	100 Gld.	—	100,25	99,75
Helsinki	100 Mk.	—	11,68	11,62
Konstantynopol . .	1 Ł.	—	—	—
Kopenhaga . . .	100 K.	117,80	118,10	117,50
Londyn	1 Ł.	26,37	26,44	26,30
Madryt	100 Pes.	—	—	—
Mediolan	100 Lir.	—	28 03	27,89
Montreal	1 Dol.	—	5,27	$5{,}24\frac{1}{2}$
Nowy Jork . . .	1 Dol.	$5{,}30\frac{3}{8}$	$5{,}31\frac{5}{8}$	$5{,}29\frac{1}{8}$
Nowy Jork telegr.	1 Dol.	$5{,}30\frac{5}{8}$	$5{,}31\frac{7}{8}$	$5{,}29\frac{3}{8}$
Oslo	100 K.	132,50	132 83	132,17
Paryż	100 Fr.	14,82	14 92	14,72
Praga	100 K.	18,44	18,49	18,39
Ryga	100 Łat.	—	—	—
Sofia	100 Lew.	—	—	—
Sztokholm	100 K.	136,00	136,34	135,66
Tallin	100 K.	—	—	—
Tel-Aviv	1 Ł.	—	26,44	26,30
Wiedeń	100 Szyl	—	—	—
Zurych	100 Fr.	121,90	122,20	1216,0
c) MONETY:				
2. Srebro:				
Marki niemieckie	100 Mk.	—	101,00	95,00

Kurs urzędowy 1 grama czystego złota = 5,9244 zł.